

Proposta d'aprovació de la ratificació del Conveni europeu d'extradició fet a París el 13 de desembre de 1957, i del Protocol adicional al Conveni europeu d'extradició fet a Estrasburg el 15 d'octubre de 1975

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 22 de juny del 2000 ha aprovat la següent:

Proposta d'aprovació de la ratificació del Conveni europeu d'extradició fet a París el 13 de desembre de 1957, i del Protocol adicional al Conveni europeu d'extradició fet a Estrasburg el 15 d'octubre de 1975

La Llei qualificada d'extradició, aprovada pel Consell General en la sessió del dia 28 de novembre de 1996, respon a la necessitat i la conveniència de disposar d'una regulació interna del procediment d'extradició com a supòsit previ a qualsevol tractat d'extradició que l'Estat andorrà pugui formalitzar amb altres estats per la via de la reciprocitat. Així, aquesta Llei, que s'ha inspirat àmpliament en les normes de procediment fixades en el Conveni europeu d'extradició de 1957, va obrir la possibilitat d'adhesió del Principat d'Andorra a aquest Conveni i al Protocol adicional adoptat el 1975.

És voluntat del Principat d'Andorra, tal com es manifesta en la Llei qualificada d'extradició, col·laborar en l'àmbit internacional en matèria penal, per tal d'evitar que els delictes no quedin sense sanció per raons de competència territorial o personal dels tribunals del país on es troba el delinqüent.

Amb la finalitat de garantir que els procediments d'extradició funcionin de manera eficaç i ràpida, es fa necessari l'acceptació de regles uniformes en matèria d'extradició, assegurant però, que les relacions entre estats respectin la sobirania nacional.

Amb l'objectiu d'adequar el Conveni europeu d'extradició a la Constitució i la

Llei interna andorranes i de garantir el respecte als principis democràtics i la protecció dels drets humans, es formulen diverses reserves i declaracions que permeten al Principat d'Andorra refusar una demanda d'extradició en el supòsits següents: quan pugui ser aplicada la pena de mort per l'estat requeridor; quan la condemna resulta d'un error manifest; quan la culpabilitat de la persona reclamada o el fonament de càrrecs que pesen contra ella no són versemblants; o en cas que la persona reclamada pugui ser jutjada per un tribunal que no assegurï les garanties fonamentals de procediment i de protecció dels drets de la defensa o per un tribunal constituït especialment pel seu cas. D'igual manera, no s'atorga l'extradició quan aquesta és susceptible de tenir conseqüències d'una gravetat extrema per a la persona reclamada o quan la persona objecte de la demanda té la nacionalitat andorrana.

S'aprova

1. La ratificació del Conveni europeu d'extradició fet a París el 13 de desembre de 1957.

2. La ratificació del Protocol adicional al Conveni europeu d'extradició fet a Estrasburg el 15 d'octubre de 1975.

El Ministeri de Relacions Exteriors donarà a conèixer l'entrada en vigor per a Andorra d'aquest Conveni.

Casa de la Vall, 22 de juny del 2000

Francesc Areny Casal
Síndic General

Nosaltres els coprínceps manifestem el consentiment de l'Estat per obligar a través d'ell, n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, i autoritzem que a partir d'aquell moment es pugui lliurar l'instrument de ratificació corresponent.

Jacques Chirac
President de la
República Francesa
Copríncep d'Andorra

Joan Martí Alanís
Bisbe d'Urgell
Copríncep d'Andorra

Conveni europeu d'extradició, París, 13.XII.1957

Els governs signataris, membres del Consell d'Europa,

Considerant que l'objectiu del Consell és realitzar una unió més estreta entre els seus membres;

Considerant que aquest objectiu es pot assolir mitjançant la conclusió d'acords o l'adopció d'una acció comuna en el camp jurídic;

Convençuts que l'acceptació de regles uniformes en matèria d'extradició és susceptible de fer progressar aquesta tasca d'unificació.

Han convingut el següent:

Article 1 *Obligació d'extradir*

Les parts contractants es comprometen a lliurar-se reciprocament, segons les regles i sota les condicions determinades pels articles següents, aquelles persones perseguides per una infracció o busques, als efectes de l'execució d'una pena o d'una mesura de seguretat, per les autoritats judicials de la part requeridora.

Article 2 *Fets que donen lloc a extradició*

1. Són motiu d'extradició els fets castigats per les lleis de la part requeridora i de la part requerida amb una pena de privació de llibertat o amb una mesura de seguretat privativa de llibertat que aplicada en el seu grau màxim és igual a un any o amb una pena més severa. Quan una condemna a una pena ha estat dictada o quan s'ha imposat una mesura de seguretat en el territori de la part requeridora, la sanció pronunciada ha de tenir una durada de quatre mesos com a mínim.

2. Si la demanda d'extradició fa referència a diversos fets diferents, cada un d'ells castigat per la llei de la part requeridora i de la part requerida amb una pena de privació de llibertat o amb una mesura de seguretat privativa de llibertat, alguns dels quals, però, no compleixen la condició relativa a la durada de la pena prevista per la Llei, la part re-

querida té la facultat d'atorgar també l'extradició pels dits fets.

3. Tota part contractant, la legislació de la qual no autoritza l'extradició per certes infraccions previstes a l'apartat 1 del present article pot, pel que li pertoca, excloure aquestes infraccions del camp d'aplicació del Conveni.

4. Tota part contractant que vol prevaler-se de la facultat prevista en l'apartat 3 del present article ha de notificar al secretari general del Consell d'Europa, en el moment de dipositar el seu instrument de ratificació o d'adhesió, ja sigui una llista de les infraccions per a les quals s'autoritza l'extradició, ja sigui una llista de les infraccions per a les quals l'extradició s'exclou, tot indicant les disposicions legals que autoritzin o excloguin l'extradició. El secretari general del Consell comunica aquestes llistes a la resta dels signataris.

5. Si posteriorment, la legislació d'una part contractant exclou altres infraccions de l'extradició, la dita part contractant notifica aquesta exclusió al secretari general del Consell, el qual n'informa els altres signataris. Aquesta notificació solament esdevé efectiva després d'un termini de tres mesos a comptar de la data de la seva recepció pel secretari general.

6. Tota part que hagi fet ús de la facultat prevista en els apartats 4 i 5 del present article pot, en tot moment, sotmetre a l'aplicació del present Conveni les infraccions que n'hagin estat excloses. Notifica aquestes modificacions al secretari general del Consell, el qual les comunica als altres signataris.

7. Tota part pot aplicar la regla de la reciprocitat respecte de les infraccions excloses del camp d'aplicació del Conveni en virtut del present article.

Article 3

Infraccions polítiques

1. No s'atorga l'extradició si la infracció per la qual se sol·licita és considerada per la part requerida com una infracció política o com un fet connex a una infracció d'aquestes característiques.

2. S'aplica la mateixa regla si la part requerida té motius fonamentats per creure que la demanda d'extradició motivada per una infracció de dret comú

s'ha presentat als efectes de perseguir o castigar una persona per consideracions de raça, de religió, de nacionalitat o d'opinions polítiques, o que la situació d'aquesta persona es pot veure agreujada per un o l'altre d'aquests motius.

3. Per a l'aplicació del present Conveni, l'atemptat contra la vida d'un cap d'Estat o d'un membre de la seva família no es considera com una infracció política.

4. L'aplicació del present article no afecta les obligacions que les parts han assumit o assumiran en funció de qualsevol altre conveni internacional de caràcter multilateral.

Article 4

Infraccions militars

L'extradició amb motiu d'infraccions militars que no constitueixen infraccions de dret comú, s'exclou de l'àmbit d'aplicació del present Conveni.

Article 5

Infraccions fiscals

En matèria de taxes i d'impostos, de duana, de canvi, s'atorga l'extradició, en les condicions previstes pel present Conveni, solament si així ho han decidit les parts contractants per a cada infracció o categoria d'infraccions.

Article 6

Extradició dels súbdits

1. a) Tota part contractant té la facultat de refusar l'extradició dels seus súbdits.

b) Cada part contractant, mitjançant una declaració feta en el moment de la signatura o del dipòsit del seu instrument de ratificació o d'adhesió, pot definir, pel que li pertoca, el que entén per "súbdits" als efectes del present Conveni.

c) La qualitat de súbdit s'aprecia en el moment de la decisió sobre l'extradició. No obstant això, si aquesta qualitat solament es reconeix entre el moment de la decisió i la data prevista per al lliurament, la part requerida també es pot prevaler de la disposició de la lletra a) del present apartat.

2. Si la part requerida no extradeix el seu súbdit, a petició de la part requeridora ha de sotmetre la qüestió a les autori-

tats competents per tal que puguin, si escau, exercir accions judicials. A aquest efecte, els dossiers, les informacions i els objectes relatius a la infracció s'adrecen gratuïtament per la via prevista en l'apartat 1 de l'article 12. La part requeridora és informada del curs donat a la seva demanda.

Article 7

Lloc de comissió

1. La part requerida pot refusar d'extradir la persona reclamada per una infracció que, segons la seva legislació, ha estat comesa totalment o en part en el seu territori o en un lloc assimilat al seu territori.

2. Quan la infracció que motiva la demanda d'extradició ha estat comesa fora del territori de la part requeridora, l'extradició solament es pot refusar si la legislació de la part requerida no autoritza la persecució d'una infracció del mateix tipus comesa fora del seu territori o no autoritza l'extradició per la infracció objecte de la demanda.

Article 8

Persecució en curs pels mateixos fets

Una part requerida pot refusar d'extradir una persona reclamada si aquesta persona és objecte per part seva de persecució pel fet o pels fets que motiven la demanda d'extradició.

Article 9

Non bis in idem

No s'atorga l'extradició quan la persona reclamada ha estat definitivament jutjada per les autoritats competents de la part requerida, pel fet o pels fets pels quals es demana l'extradició. Es pot refusar l'extradició si les autoritats competents de la part requerida han decidit no exercir accions o posar fi a les accions que han iniciat pel mateix fet o pels mateixos fets.

Article 10

Prescripció

No s'atorga l'extradició si s'ha produït la prescripció de l'acció o de la pena segons la legislació ja sigui de la part requeridora, ja sigui de la part requerida.

Article 11

Pena capital

Si el fet que motiva la demanda d'extradició és castigat amb la pena capital per la llei de la part requeridora i, en aquest supòsit, la legislació de la part requerida no preveu aquesta pena, o no l'executa generalment, l'extradició es pot atorgar solament amb la condició que la part requeridora assegurí, d'una manera considerada suficient per la part requerida, que no s'executarà la pena capital.

Article 12

Demanda i documents que l'acompanyen

1. La demanda es formula per escrit i es presenta per la via diplomàtica. Mitjançant un acord, dues o diverses parts poden convenir una altra via.

2. La demanda ha d'anar acompanyada:

a) de l'original o de la còpia autèntica, ja sigui d'una decisió de condemna executòria, ja sigui d'una ordre de búsqueda i captura o de qualsevol altra ordre que tingui la mateixa força, lliurada en les formes que prescriu la llei de la part requeridora;

b) d'una exposició dels fets pels quals es demana l'extradició. S'ha d'indicar, amb la màxima precisió possible, la data i el lloc en què han estat comesos, la seva qualificació legal i les referències a les disposicions legals que els hi són aplicables; i

c) d'una còpia de les disposicions legals aplicables o, en el cas que no sigui possible, d'una declaració sobre el dret aplicable, com també de la descripció, tan precisa com sigui possible, de la persona reclamada i qualsevol altra informació per tal de determinar la seva identitat i la seva nacionalitat.

Article 13

Informacions complementàries

Si les informacions comunicades per la part requeridora són insuficients per permetre a la part requerida de prendre una decisió en aplicació del present Conveni, aquesta darrera part demana les informacions complementàries necessàries i pot fixar un termini per a l'obtenció d'aquestes informacions.

Article 14

Regla de l'especialitat

1. La persona que ha estat lliurada no pot ser perseguida ni jutjada o detinguda amb vista a l'execució d'una pena o d'una mesura de seguretat, com tampoc no pot ser sotmesa a cap altra restricció de la seva llibertat individual per cap fet anterior al seu lliurament, que no sigui aquell que ha motivat la seva extradició, llevat dels casos següents:

a) Quan la part que l'ha lliurat dóna el seu consentiment. Es presenta una demanda a aquest efecte, acompanyada dels documents previstos en l'article 12 i d'una acta judicial, en la qual es consignen les declaracions de l'extradit. Aquest consentiment es dóna quan la infracció per la qual és demanat implica l'obligació d'extradir de conformitat amb les disposicions del present Conveni;

b) Quan, havent tingut l'ocasió de fer-ho, la persona extradida no ha abandonat, en el termini de 45 dies posteriors a la seva excarceració definitiva, el territori de la part a la qual ha estat lliurada o si hi ha tornat després d'haver-lo abandonat.

2. Això no obstant, la part requeridora pot prendre les mesures necessàries amb vista, d'una banda, a una eventual expulsió del territori i, d'altra banda, a una interrupció de la prescripció de conformitat amb la seva legislació, incloent-hi el recurs a un procediment en rebel·lia.

3. Quan la qualificació donada al fet delictiu es modifica durant el procediment, la persona extradida solament és perseguida o jutjada en la mesura en què els elements constitutius de la infracció novament qualificada permetin l'extradició.

Article 15

Reextradició a un estat tercer

Excepte en el cas previst a l'apartat 1, lletra b) de l'article 14, és necessari l'assentiment de la part requerida per permetre a la part requeridora lliurar a una altra part o a un estat tercer la persona que li ha estat lliurada i que és buscada per l'altra part o per l'estat tercer, per infraccions anteriors al lliurament. La part requerida pot exigir la presentació dels

documents previstos a l'apartat 2 de l'article 12.

Article 16

Detenció provisional

1. En cas d'urgència, les autoritats competents de la part requeridora poden demanar la detenció provisional de la persona buscada; les autoritats competents de la part requerida es pronuncien sobre aquesta demanda, de conformitat amb la llei d'aquesta part.

2. La demanda de detenció provisional indica l'existència d'un dels documents previstos a l'apartat 2, lletra a) de l'article 12 i manifesta la intenció de trametre una demanda d'extradició; fa esment de la infracció per la qual l'extradició és demanada, de la data i del lloc en què ha estat comesa i, sempre que sigui possible, de la descripció de la persona buscada.

3. La demanda de detenció provisional és tramesa a les autoritats competents de la part requerida, ja sigui per la via diplomàtica, ja sigui directament per via postal o telegràfica, ja sigui per l'Organització Internacional de Policia Criminal (Interpol), ja sigui per qualsevol altre mitjà que deixi una prova escrita o que sigui admès per la part requerida. L'autoritat requeridora és informada, sense demora, del resultat de la seva demanda.

4. La detenció provisional pot arribar a la fi si, en el termini de 18 dies després de la detenció, la part requerida no ha rebut la demanda d'extradició i els documents esmentats en l'article 12; en cap cas no pot excedir 40 dies després de la detenció. Això no obstant, la posada en llibertat provisional és possible en tot moment, però la part requerida pot prendre qualsevol mesura que consideri necessària per tal d'evitar la fugida de la persona reclamada.

5. La posada en llibertat no s'oposa a una nova detenció i a l'extradició si la demanda d'extradició arriba ulteriorment.

Article 17

Concurrència de demandes

Si l'extradició és demanada concurrentment per diversos estats, tant pel mateix fet com per fets diferents, la part requerida decideix tenint en compte totes les circumstàncies i, en especial, la gravetat i el lloc de les infraccions, les da-

tes respectives de les demandes, la nacionalitat de la persona reclamada i la possibilitat d'una extradició ulterior a un altre estat.

Article 18

Lliurament de la persona extradida

1. La part requerida fa conèixer a la part requeridora la seva decisió respecte de l'extradició, per la via prevista a l'apartat 1 de l'article 12.

2. Tot rebuig total o parcial ha d'ésser motivat.

3. En cas d'acceptació, la part requeridora és informada del lloc i de la data de lliurament, com també de la durada de la detenció efectuada per la persona reclamada amb motiu de l'extradició.

4. Sense perjudici del cas previst a l'apartat 5 del present article, si la persona reclamada no ha estat rebuda en la data fixada, pot ésser posada en llibertat en vèncer un termini de 15 dies a comptar d'aquesta data i, en tot cas, és posada en llibertat després d'un termini de 30 dies; la part requerida podrà refusar d'extradit-la pel mateix fet.

5. En cas de força major que impedeixi el lliurament o la recepció de la persona que es vol extradit, la part interessada n'informa l'altra part; ambdues parts es posen d'acord respecte a una nova data de lliurament i les disposicions de l'apartat 4 del present article són aplicables.

Article 19

Lliurament ajornat o condicional

1. Després d'haver decidit sobre la demanda d'extradició, la part requerida pot ajornar el lliurament de la persona reclamada a fi que pugui ser perseguida per ella o, si ja se l'ha condemnada, per tal que pugui complir, en el seu territori, una pena imposada a causa d'un fet diferent d'aquell pel qual es demana l'extradició.

2. En lloc d'ajornar el lliurament, la part requerida pot lliurar temporalment a la part requeridora la persona reclamada en unes condicions que ambdues parts han de determinar de comú acord.

Article 20

Lliurament d'objectes

1. A petició de la part requeridora, la part requerida segresta i lliura, en la mesura en què ho permet la seva legislació, els objectes:

a) que poden servir de documents probatoris, o

b) que, procedents de la infracció, hagin estat trobats en el moment de la detenció, en possessió de la persona reclamada o que es descobreixin ulteriorment.

2. El lliurament dels objectes a que fa referència l'apartat 1 del present article s'efectua fins i tot en el supòsit en què l'extradició ja atorgada no es pugui produir a conseqüència de la mort o de l'evasió de la persona reclamada.

3. Quan els dits objectes són susceptibles de segrest o de comís en el territori de la part requerida, aquesta pot, als efectes d'un procediment penal en curs, conservar-los temporalment o lliurar-los sota condició de restitució.

4. Això no obstant, els drets adquirits sobre aquests objectes per la part requerida o per tercers queden reservats. Si aquests drets existeixen, els objectes es restitueixen a la part requerida sense demora i sense despeses, un cop ha acabat el procés.

Article 21

Trànsit

1. El trànsit pel territori d'una de les parts contractants s'atorga responent a una petició adreçada per la via prevista a l'apartat 1 de l'article 12, sempre que no es tracti d'una infracció que la part requerida per al trànsit consideri que revesteix un caràcter polític o purament militar tenint en compte els articles 3 i 4 del present Conveni.

2. El país requerit per al trànsit pot refusar el trànsit d'un súbdit, en el sentit de l'article 6.

3. Sense perjudici de les disposicions de l'apartat 4 del present article, és necessària la presentació dels documents previstos a l'apartat 2 de l'article 12.

4. En cas que s'utilitzi la via aèria, s'apliquen les disposicions següents:

a) quan no es preveu cap aterratge, la part requeridora informa la part del territori que serà sobrevolat i certifica l'existència d'un dels documents previstos a l'apartat 2, lletra de l'article 12. En cas d'aterratge fortuït, aquesta notificació té els efectes de la demanda de detenció provisional prevista a l'article 16 i la part requeridora adreça una demanda regular de trànsit;

b) quan es preveu un aterratge, la part requeridora adreça una demanda regular de trànsit.

5. Això no obstant, una part pot declarar, en el moment de la signatura del present Conveni o del dipòsit del seu instrument de ratificació o d'adhesió, que solament atorgarà el trànsit d'una persona en les mateixes condicions que aquelles de l'extradició o amb algunes d'aquestes condicions. En aquest cas, es pot aplicar la regla de la reciprocitat.

6. El trànsit de la persona extradida no s'efectua a través d'un territori en el qual es tenen raons per creure que la seva vida o la seva llibertat es troben amenaçades a causa de la seva raça, de la seva religió, de la seva nacionalitat o de les seves opinions polítiques.

Article 22

Procediment

Llevat de disposició contrària al present Conveni, la llei de la part requerida és l'única aplicable en el procediment de l'extradició i en el de la detenció provisional.

Article 23

Llengües a utilitzar

Els documents a presentar es redacten ja sigui en la llengua de la part requeridora, ja sigui en la llengua de la part requerida. Aquesta última pot reclamar una traducció en la llengua oficial del Consell d'Europa que esculli.

Article 24

Despeses

1. Les despeses ocasionades per l'extradició en el territori de la part requerida van a càrrec d'aquesta part.

2. Les despeses ocasionades pel trànsit a través del territori de la part requerida pel trànsit van a càrrec de la part requeridora.

3. En el cas d'una extradició procedent d'un territori no metropolità de la part requerida, les despeses ocasionades pel transport entre aquest territori i el territori metropolità de la part requeridora van a càrrec d'aquesta última. És el mateix cas pel que fa a les despeses ocasionades pel transport entre el territori no metropolità de la part requerida i el seu territori metropolità.

Article 25

Definició de "mesures de seguretat"

Als efectes del present Conveni, l'expressió "mesures de seguretat" designa tota mesura privativa de llibertat ordenada com a complement o en substitució d'una pena, per resolució d'una jurisdicció penal.

Article 26

Reserves

1. Tota part contractant pot, en el moment de la signatura del present Conveni o del dipòsit del seu instrument de ratificació o d'adhesió, formular una reserva respecte d'una o de diverses disposicions determinades del Conveni.

2. Tota part contractant que hagi formulat una reserva la retira tan bon punt ho permeten les circumstàncies. La retirada de les reserves es fa mitjançant notificació adreçada al secretari general del Consell d'Europa.

3. Una part contractant que hagi formulat una reserva respecte d'una disposició del Conveni solament pot pretendre l'aplicació d'aquesta disposició per una altra part en la mesura en què ella mateixa l'hagi acceptat.

Article 27

Àmbit d'aplicació territorial

1. El present Conveni s'aplica als territoris metropolitans de les parts contractants.

2. També s'aplica, pel que fa a França, a Algèria i als departaments d'ultramar, i pel que fa al Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord, a les illes Anglo-normandes i a l'Illa de Man.

3. La República Federal d'Alemanya pot estendre l'aplicació del present Conveni al Land Berlín mitjançant una declaració adreçada al secretari general del

Consell d'Europa. Aquest notifica aquesta declaració a les altres parts.

4. Mitjançant un acord directe entre dues o diverses parts contractants, l'àmbit d'aplicació del present Conveni es pot estendre, amb les condicions que s'estipulen en el dit acord, a qualsevol territori d'una d'aquestes parts altre que aquells que es preveuen en els apartats 1, 2 i 3 del present article i una part dels quals n'assegura les relacions internacionals.

Article 28

Relacions entre el present Conveni i els acords bilaterals

1. El present Conveni deroga, pel que fa als territoris als quals s'aplica, les disposicions dels tractats, dels convenis o dels acords bilaterals que regeixen la matèria de l'extradició entre dues parts contractants.

2. Les parts contractants solament poden concloure entre elles acords bilaterals o multilaterals per completar les disposicions del present Conveni o per facilitar l'aplicació dels principis que conté aquest mateix Conveni.

3. Quan, entre dues o diverses parts contractants, l'extradició es practica prenent com a base una legislació uniforme, les parts tenen la facultat de regular les seves relacions mútues en matèria d'extradició basant-se exclusivament en aquest sistema malgrat les disposicions del present Conveni. El mateix principi és aplicable entre dues o diverses parts contractants cada una de les quals té en vigor una llei que preveu l'execució en el seu territori de les ordres de búsqueda i captura lliurades en el territori de l'altra o de les altres. Les parts contractants que exclouen o poguessin excloure de les seves relacions mútues l'aplicació del present Conveni, de conformitat amb les disposicions del present apartat, han d'adreçar una notificació a aquest efecte al secretari general del Consell d'Europa. Aquest comunica a les altres parts contractants qualsevol notificació que hagi rebut en virtut del present apartat.

Article 29

Signatura, ratificació, entrada en vigor

1. El present Conveni queda obert a la signatura dels membres del Consell

d'Europa. Serà ratificat i els instruments de ratificació es dipositaran prop del secretari general del Consell.

2. El Conveni entra en vigor 90 dies després de la data del dipòsit del tercer instrument de ratificació.

3. Respecte de tot signatari que el ratifiqui ulteriorment, el Conveni entra en vigor 90 dies després del dipòsit del seu instrument de ratificació.

Article 30

Adhesió

1. El Comitè de Ministres del Consell d'Europa pot invitar tot estat no membre del Consell a adherir-se al present Conveni. La resolució relativa a aquesta invitació ha de rebre l'acord unànim dels membres del Consell que hagin ratificat el Conveni.

2. L'adhesió s'efectua mitjançant el dipòsit, prop del secretari general del Consell, d'un instrument d'adhesió, el qual esdevindrà efectiu 90 dies després del seu dipòsit.

Article 31

Denúncia

Tota part contractant pot, pel que la concerneix, denunciar el present Conveni adreçant una notificació al secretari general del Consell d'Europa. Aquesta denúncia esdevindrà efectiva sis mesos després de la data de la recepció de la seva notificació pel secretari general del Consell.

Article 32

Notificacions

El secretari general del Consell d'Europa notifica als membres del Consell i al govern de tot estat que s'hagi adherit al present Conveni:

- a) el dipòsit de tot instrument de ratificació o d'adhesió;
- b) la data d'entrada en vigor;
- c) tota declaració feta en aplicació de les disposicions de l'apartat 1 de l'article 6, i de l'apartat 5 de l'article 21;
- d) tota reserva formulada en aplicació de les disposicions de l'apartat 1 de l'article 26;

e) la retirada de tota reserva efectuada en aplicació de les disposicions de l'apartat 2 de l'article 26;

f) tota notificació de denúncia rebuda en aplicació de les disposicions de l'article 31 del present Conveni i la data en què aquesta esdevindrà efectiva.

Per donar fe de la qual cosa, els sotsignats, degudament autoritzats a aquest efecte, signen el present Conveni.

Fet a París, el 13 de desembre de 1957, en francès i en anglès, ambdós textos igualment fefaents, en un sol exemplar, que es dipositarà en els arxius del Consell d'Europa. El secretari general del Consell d'Europa en trametrà còpia certificada conforme als governs signataris.

Estat de les signatures i les ratificacions del Conveni europeu d'extradició(*)

Obert a la signatura Entrada en vigor

Lloc: París Condicions: 3

Ratificacions

Data: 13/12/57 Data: 18/04/60

Estats Membres	Data de signatura	Data de ratificació o adhesió	Data d'entrada en vigor	R: Reserves D: Declaracions T: Decl. territorials
Albània	19/05/98	19/05/98	17/08/98	R/D
Alemanya	13/12/57	02/10/76	01/01/77	R/D
Andorra				
Austria	13/12/57	21/05/69	19/08/69	R/D
Bèlgica	13/12/57	29/08/97	27/11/97	R/D
Bulgària	30/09/93	17/06/94	15/09/94	R/D
Croàcia	Adhesió	25/01/95	25/04/95	D
Dinamarca	13/12/57	13/09/62	12/12/62	R/D
Eslovàquia	13/02/92 (i)	15/04/92 (ii)	01/01/93	R
Eslovènia	31/03/94	16/02/95	17/05/95	
Espanya	24/07/79	07/05/82	05/08/82	R/D
Estònia	04/11/93	28/04/97	27/07/97	D
Finlàndia	Adhesió	12/05/71	10/08/71	R/D
França	13/12/57	10/02/86	11/05/86	R/D/T
Geòrgia	22/03/00			
Grècia	13/12/57	29/05/61	27/08/61	R
Hongria	19/11/91	13/07/93	11/10/93	R/D
Irlanda	02/05/66	02/05/66	31/07/66	R/D
Islàndia	27/09/82	20/06/84	18/09/84	R/D
Itàlia	13/12/57	06/08/63	04/11/63	R
Letònia	30/10/96	02/05/97	31/07/97	D
Liechtenstein	Adhesió	28/10/69	26/01/70	R/D
Lituània	09/11/94	20/06/95	18/09/95	R/D
Luxemburg	13/12/57	18/11/76	16/02/77	R/D
Malta	19/03/96	19/03/96	17/06/96	R
Moldàvia	02/05/96	02/10/97	31/12/97	R/D
Noruega	13/12/57	19/01/60	18/04/60	R/D
Països Baixos	21/01/65	14/02/69	15/05/69	R/D/T
Polònia	19/02/93	15/06/93	13/09/93	D
Portugal	27/04/77	25/01/90	25/04/90	R/D
Regne Unit	21/12/90	13/02/91	14/05/91	R/D/T
"L'antiga República iugoslava de Macedònia"	28/07/99	28/07/99	26/10/99	R/D
República Txeca	13/02/92 (i)	15/04/92 (ii)	01/01/93	R
Romania	30/06/95	10/09/97	09/12/97	R/D
Rússia	07/11/96	10/12/99	09/03/00	R/D
San Marino				
Suècia	13/12/57	22/01/59	18/04/60	R/D
Suïssa	29/11/65	20/12/66	20/03/67	R/D
Turquia	13/12/57	07/01/60	18/04/60	R/D
Ucraïna	29/05/97	11/03/98	09/06/98	R/D
Xipre	18/09/70	22/01/71	22/04/71	R/D

Estats no Membres				
Israel	Adhesió	27/09/67	26/12/67	R/D
Àfrica del Sud				

* Tractat obert a la signatura dels estats membres i a l'adhesió dels estats no membres

(i) Data de signatura de la República Federativa Txeca i Eslovaca

(ii) Data de dipòsit de l'instrument de ratificació de la República Federativa Txeca i Eslovaca

Reserves i declaracions

Albània

Reserves i declaracions consignades a l'instrument de ratificació dipositat el 19 de maig de 1998 - Original en anglès

1. Respecte de l'apartat 1 de l'article 2 del Conveni, la part albanesa no té un límit mínim per al període d'empresonament que impliqui l'extradició. La part albanesa solament considera vàlida aquesta declaració sota la regla de la reciprocitat.

2. Respecte de la lletra a, de l'apartat 1, de l'article 6, la part albanesa refusa l'extradició dels seus súbdits, llevat d'indicació contrària en els acords internacionals dels quals Albània és part contractant.

3. Respecte de la lletra b, de l'apartat 1, de l'article 6, la part albanesa inclou en el terme "súbdits" aquelles "persones que tinguin la doble nacionalitat", en el supòsit que una d'aquestes nacionalitats sigui l'albanesa.

4. Respecte de l'apartat 1, de l'article 7, la part albanesa no autoritza l'extradició de les persones que hagin comès infraccions en el territori albanès o fora del dit territori, quan la infracció ha perjudicat els interessos de l'estat o dels súbdits, excepte si s'ha convingut d'una altra manera amb la part interessada.

5. Respecte de l'apartat 2 de l'article 19, la part albanesa declara que, quan una persona que ha de ser lliurada, ha de complir una pena per una altra infracció, en cas d'extradició, s'autoritza aquesta persona a complir la totalitat de la pena en el país requeridor.

6. Respecte de la lletra a, de l'apartat 4, de l'article 21, la part albanesa declara que, en el cas de trànsit aeri que no preveu cap aterratge en el territori albanès, no és necessària una notificació prèvia.

Les declaracions contingudes als apartats 1, 4 i 5 solament són vàlides sota la regla de la reciprocitat.

7. Respecte de l'apartat 2, de l'article 12, la part albanesa presenta una reserva en funció de la qual la demanda per a l'extradició sempre ha d'anar acom-

panyada del text original, o d'una còpia autèntica de la llei aplicada.

Alemanya

Declaracions i reserves fetes en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, el 2 d'octubre de 1976 - Original en anglès

Article 6

L'extradició de súbdits alemanys de la República Federal d'Alemanya vers un país estranger, queda prohibida per l'article 16, apartat 2, 1a frase, de la *Loi fondamentale* de la República Federal d'Alemanya i, per consegüent, es refusa en tots els casos.

El terme "súbdits" en el sentit de l'article 6, apartat 1.b del Conveni europeu d'extradició, inclou tots els alemanys en el sentit de l'article 116, apartat 1, de la *Loi fondamentale* de la República Federal d'Alemanya.

Article 21

En cas de trànsit, en el sentit de l'article 21 del Conveni europeu d'extradició, l'article 11 del Conveni s'aplica *mutatis mutandis*.

Article 21, apartat 2

El trànsit d'un súbdit alemany pel territori de la República Federal d'Alemanya queda prohibit per l'article 16, apartat 2, 1a frase, de la *Loi fondamentale* de la República Federal d'Alemanya i, per consegüent, es refusa en tots els casos.

Article 21, apartat 4 a

Si s'utilitza la via aèria per al trànsit pel territori de la República Federal d'Alemanya, i no es preveu cap aterratge, s'exigeix l'assegurança que, pel que sap la part requeridora i segons els documents de què disposa, la persona extradida no és un súbdit alemany i no pretén ser-ho.

Article 23

Si la demanda d'extradició i els documents a aportar no estan redactats en alemany, s'han d'acompanyar amb una traducció de la demanda i dels documents en llengua alemanya o en una de les llengües oficials del Consell d'Europa.

Article 27, apartat 3

El Conveni europeu d'extradició també s'aplica al Land Berlín amb efecte a

comptar de la data en què entra en vigor per a la República Federal d'Alemanya; tanmateix, una demanda d'extradició fora del Land Berlín d'un súbdit de la República Francesa, del Regne Unit de Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord o dels Estats Units d'Amèrica, solament s'executa un cop obtingut el consentiment del Comandant a Berlín de les forces armades de l'estat concernit.

Declaració realitzada en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, el 2 d'octubre de 1976 - Original en francès

El representant permanent ha declarat, en nom del seu Govern, que el Conveni europeu d'extradició també s'aplica al Land Berlín, amb efecte a partir de la data en què entra en vigor per a la República Federal d'Alemanya.

Declaració consignada en una carta de la representació permanent amb data 4 de febrer de 1991, enregistrada a la Secretaria General el 5 de febrer de 1991 - Original en francès

El Govern de la República Federal d'Alemanya considera que la reserva formulada per Portugal respecte de l'article 1 del Conveni (lletra c) solament és compatible amb el sentit i l'objecte del Conveni si no s'oposa, sense distinció, a l'extradició en tots els casos en què pot ser imposada una pena privativa de llibertat a perpetuïtat o pot ser ordenada una mesura de seguretat. Comprèn la reserva, en aquest sentit, que l'extradició solament es refusa si, de conformitat amb el dret de l'estat requeridor, la persona condemnada a una pena privativa de llibertat a perpetuïtat no disposa de cap mitjà que li permeti obtenir, després d'haver complert una part determinada de la pena o de la mesura, l'examen per un tribunal d'una eventual llibertat condicional pel període que queda de sanció.

Declaració consignada en una nota verbal de la representació permanent amb data 11 d'octubre de 1993 enregistrada a la Secretaria General el 13 d'octubre de 1993 - Original en anglès

La República Federal d'Alemanya considera que la declaració de Polònia rela-

tiva a l'article 6, apartat 1 (a) del Conveni, segons la qual les persones que han obtingut l'asil a Polònia se situen en una posició d'igualtat amb els súbdits polonesos, solament és compatible amb l'objecte i amb la finalitat del Conveni si no obstaculitza l'extradició d'aquestes persones vers un estat altre que aquell a títol del qual s'ha atorgat l'asil.

Àustria

Declaracions i reserves consignades a l'instrument de ratificació dipositat el 21 de maig de 1969 - Original en anglès, alemany i francès

Declaracions

A l'apartat 2 de l'article 2

Àustria també atorga l'extradició en les condicions de l'article 2, apartat 2.

A la lletra c de l'apartat 1 de l'article 6

Respecte de l'apreciació de la nacionalitat, Àustria considera com a decisiu el moment del lliurament de la persona reclamada.

Als articles 7 i 8

Àustria solament atorga l'extradició d'una persona per una infracció que, segons la llei austríaca, depèn de la jurisdicció austríaca en la mesura en què aquesta persona és extradida per una altra infracció i que el seu judici per totes les infraccions, per les autoritats judicials de l'estat requeridor, es realitza en interès del descobriment de la veritat o és oportú per motius aferents a la fixació de la pena i a la seva execució.

A l'article 9

Àustria atorga l'extradició quan la persona reclamada ha estat absolta solament perquè la jurisdicció austríaca no està determinada o quan, únicament pel mateix motiu, ja sigui perquè no s'ha exercit cap acció judicial contra aquesta persona, ja sigui perquè s'ha posat fi a les accions ja iniciades.

A l'apartat 2 de l'article 16

En cas de demanda de detenció provisional, Àustria també exigeix una breu exposició dels fets imputats a la persona reclamada.

A l'apartat 2 de l'article 21

Àustria refusa, en tots els casos, el trànsit de súbdits austríacs.

A l'apartat 5 de l'article 21

(Declaració modificada per carta del representant permanent d'Àustria, de data 16 d'abril de 1985, enregistrada a la Secretaria General el 17 d'abril de 1985 - Original en anglès)

El trànsit per a les infraccions que, de conformitat amb la llei de l'estat requeridor, són susceptibles de la pena capital o d'una pena incompatible amb els postulats d'humanitat i de dignitat humana, s'atorga en les condicions que regeixen l'extradició per a infraccions d'aquestes característiques.

Reserves

A l'article 1

Àustria no atorga l'extradició quan la persona reclamada ha de comparèixer davant d'un tribunal d'excepció o quan l'extradició ha de servir a l'execució d'una pena o d'una mesura de seguretat o de reeducació imposades per un tribunal d'aquestes característiques.

A l'article 5

Àustria atorga l'extradició per infraccions que consisteixen exclusivament en contravencions a les reglamentacions relatives als monopolis o a l'exportació, la importació o el trànsit i al racionament de mercaderies, solament en les condicions de l'article 5.

A l'article 11

Àustria refusa l'extradició a l'efecte de l'execució de la pena capital. L'extradició a l'efecte d'accions relatives a una infracció susceptible de la pena capital, segons la llei de l'estat requeridor, solament s'atorga si l'estat requeridor accepta la condició que no es dicti una pena capital. Àustria aplica la mateixa regla en el cas de penes incompatibles amb els postulats d'humanitat i de dignitat humana.

Declaració consignada en una carta del representant permanent, amb data 4 de juny de 1991, enregistrada a la Secretaria General el 7 de juny de 1991 - Original en anglès

Respecte de la vostra circular JJ2356C Tr./24-4 amb data 16 de febrer de 1990 relativa a les declaracions i reserves formulades per Portugal (carta del representant permanent de Portugal amb data 12 de febrer de 1990) respecte del Conveni europeu d'extradició i de la declaració del Govern de la República Federal d'Alemanya amb data 4 de febrer de 1991, tinc l'honor d'informar-vos que el meu Govern s'adhereix a la interpretació alemanya.

Al seu article 11, el Conveni europeu d'extradició estipula la possibilitat facultativa de refusar l'extradició en el supòsit que el crim, amb vista del qual es demana l'extradició, pot implicar la pena capital segons la legislació de l'estat requeridor. Tanmateix, el Conveni no conté cap disposició similar respecte de les penes privatives de llibertat a perpetuïtat.

L'aplicació del Conveni europeu d'extradició respecte de Portugal, **sense** la interpretació proposada pel Govern alemany, tindria com a conseqüència que s'hauria de refusar l'extradició per un crim que impliqués una pena privativa de llibertat a perpetuïtat.

Això no és compatible amb el sentit i la finalitat del Conveni. Aquesta aplicació suposaria el refús regular de l'extradició per crims greus, i l'autorització de l'extradició per crims relativament menors. Aquest resultat seria contrari a l'objectiu del Conveni, és a dir, la cooperació de les parts contractants amb vista a una lluita internacional contra el crim.

Declaració continguda en una carta de la representació permanent d'Àustria prop del Consell d'Europa, de data 7 de gener de 1994, enregistrada a la Secretaria General l'11 de gener de 1994 - Original en francès

Pel que fa a les declaracions i reserves formulades per Polònia respecte del Conveni europeu d'extradició, el Govern austríac s'adhereix a la interpretació que conté la declaració del Govern de la

República Federal d'Alemanya de data 11 d'octubre de 1993.

El Govern d'Àustria declara que Àustria interpreta la declaració de Polònia relativa a l'article 6, apartat 1(b) del Conveni europeu d'extradició de la mateixa manera, en el sentit que les persones que han obtingut l'asil a Polònia se situen en una posició d'igualtat amb els súbdits polonesos solament en cas d'una demanda d'extradició de l'estat de persecució i, en aquest supòsit, aquestes persones no seran extradides.

La declaració de Polònia relativa a l'article 6, apartat 1(b) solament és compatible amb l'objecte i la finalitat del Conveni en el supòsit que l'extradició a un estat tercer de persones que es beneficien de l'asil a Polònia no és refusat pel sol fet que aquestes persones siguin tractades com a súbdits polonesos.

Declaració consignada en una carta del representant permanent d'Àustria, amb data 3 de desembre de 1997, enregistrada a la Secretaria General el 5 de desembre de 1997 - Original en francès i anglès

El Govern d'Àustria declara que Àustria interpreta la declaració de Romania relativa a l'article 6, apartat 1(a) i (b) i l'article 21, apartat 5, del Conveni de manera que les persones que han obtingut l'asil a Romania se situen en una posició d'igualtat amb els súbdits romanesos solament en el supòsit d'una demanda d'extradició o de trànsit pel territori de Romania de l'estat de persecució i que, en aquest cas, aquestes persones no són ni extradides ni transitades.

La declaració de Romania relativa a l'article 6, apartat 1(a) i (b) i l'article 21, apartat 5, solament és compatible amb l'objecte i la finalitat del Conveni en el supòsit que l'extradició o el trànsit pel territori de Romania vers un estat tercer de persones que gaudeixen de l'asil a Romania no és refusat pel sol fet que aquestes persones siguin tractades com a súbdits romanesos.

Bèlgica

Reserves i declaracions consignades en una carta del ministre d'Afers Estrangers de Bèlgica, amb data 3 de juny de 1997, lliurada al secretari general en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, el 29 d'agost de 1997 - Original en francès

Declaracions

Article 1

El Govern belga considera que la reserva formulada per Portugal respecte de l'article 1, lletra c, no és compatible amb l'objecte del Conveni. Entén la reserva en el sentit que es refusa l'extradició solament si, de conformitat amb el dret de l'estat requeridor, la persona condemnada a perpetuïtat no és susceptible de ser alliberada després del transcurs d'un cert període de temps de resultes d'un procediment judicial o administratiu.

Article 14

Bèlgica considera que la regla de l'especialitat no és aplicable quan la persona reclamada per Bèlgica hagi consentit expressament a ser perseguida i castigada, per qualsevol càrrec, davant de l'autoritat judicial de l'estat requerit, si el dret d'aquest estat preveu aquesta possibilitat. Si en canvi l'extradició és demanada a Bèlgica, aquesta considera que, quan la persona que s'ha d'extradir ha renunciat formalment a les formalitats i les garanties de l'extradició, la regla de l'especialitat ja no és aplicable.

Article 15

Bèlgica considera que l'excepció prevista a l'article 15 s'estén, en el supòsit que la persona que ha estat lliurada a Bèlgica ha renunciat, de conformitat amb el dret de la part requerida, a l'especialitat de l'extradició.

Article 21

El Govern belga solament atorga el trànsit pel seu territori en les mateixes condicions que les d'extradició.

Article 23

Si la demanda d'extradició i els documents a presentar estan redactats en la llengua de la part requeridora i aquesta llengua no és ni el neerlandès, ni el fran-

cès, ni l'alemany, s'han d'acompanyar d'una traducció al francès.

Reserves

Article 1

Bèlgica es reserva el dret de no atorgar l'extradició quan la persona reclamada podria estar sotmesa a un tribunal d'excepció, o si l'extradició es demana amb vista a l'execució d'una pena dictada per un tribunal d'aquestes característiques.

L'extradició no s'atorga quan el lliurament és susceptible de tenir conseqüències d'una excepcional gravetat per a la persona reclamada, en especial a causa de la seva edat o del seu estat de salut.

Article 18

L'obligació de la posada en llibertat després d'un termini de 30 dies que s'estipula a l'apartat 4 de l'article 18 no serà aplicable en el supòsit que la persona reclamada hagi presentat un recurs contra la decisió d'extradició, o relatiu a la legalitat de la seva detenció.

Article 19

El Govern del Regne de Bèlgica solament atorga l'extradició temporal que disposa l'article 19, apartat 2, si es tracta d'una persona que compleix una pena en el seu territori i si ho exigeixen circumstàncies particulars.

Article 28

Atès el règim particular entre els països del Benelux, el Govern belga no accepta els apartats 1 i 2 de l'article 28 pel que fa a les seves relacions amb el Regne dels Països Baixos i el Gran Ducat de Luxemburg.

El Govern belga es reserva la facultat de derogar aquestes disposicions pel que fa a les seves relacions amb els altres estats membres de la Comunitat Europea.

Bulgària

Reserves i declaracions realitzades en el moment de la signatura, el 30 de setembre de 1993, i confirmades en dipositar l'instrument de ratificació, el 17 de juny de 1994 - Original en francès

Reserva relativa a l'article 1

Es pot refusar l'extradició si la persona perseguida ha de ser jutjada, a l'estat re-

queridor, per un tribunal extraordinari o si una sentència, dictada per un tribunal d'aquestes característiques, s'ha d'executar contra aquesta persona.

Reserva relativa a l'article 4

L'extradició amb motiu d'infraccions militars que constitueixen, alhora, infraccions de dret comú, solament es pot admetre amb la condició que la persona extraditada no sigui jutjada per un tribunal militar ni acusada d'una infracció militar.

Declaració relativa a l'article 6, apartat 1(b)

La República de Bulgària declara que reconeix com a súbdit, en el sentit del present Conveni, tota persona que tingui la nacionalitat búlgara en el moment de la presa de decisió de l'extradició.

Reserva relativa a l'article 7

La República de Bulgària declara, de conformitat amb l'article 7, apartat 2, el seu dret de refusar l'extradició si la part requeridora refusa l'extradició en casos similars.

Reserva relativa a l'article 12

La República de Bulgària declara el seu dret d'exigir a la part requeridora la presentació de les proves relatives a la comissió de la infracció per la persona per a la qual es demana l'extradició. Si admet que les proves presentades són insuficients, pot refusar l'extradició.

Reserva relativa a l'article 21

La República de Bulgària declara que atorga el trànsit en les mateixes condicions en què autoritza l'extradició.

Declaració relativa a l'article 23

La República de Bulgària declara que exigeix que tots els documents referents a l'execució del present Conveni s'acompanyin d'una traducció en una de les llengües oficials del Consell d'Europa.

Croàcia

Declaració consignada a l'instrument d'adhesió, dipositat el 25 de gener de 1995 - Original en anglès

L'article 9 de la Constitució de la República de Croàcia prohibeix l'extradició de súbdits croats.

Per consegüent, la República de Croàcia no atorga l'extradició ni el trànsit

(article 21, apartat 2, del Conveni) dels seus propis súbdits.

La "nacionalitat" d'una persona l'extradició de la qual és demanada, es determina en el moment en què s'ha comès l'acte criminal i de conformitat amb la legislació de la República de Croàcia relativa a la nacionalitat (article 6, apartat 1(b) del Conveni).

La República de Croàcia solament atorga el trànsit d'una persona en les condicions que s'apliquen a l'extradició (article 21, apartat 5 del Conveni).

Dinamarca

Reserves i declaracions consignades en una carta del ministre d'Afers Estrangers de Dinamarca, amb data 30 d'agost de 1962, lliurada al secretari general en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, el 13 de setembre de 1962 - Original en francès

Reserves

Article 1

L'extradició es pot realitzar, amb la condició que no se sotmeti un inculpat o acusat a una acció penal davant d'un tribunal d'excepció. Es pot refusar l'extradició amb vista a l'execució d'una pena dictada per un tribunal d'aquestes característiques.

També es pot refusar l'extradició si és susceptible de tenir conseqüències especialment greus per a la persona reclamada sobretot a causa de la seva edat, del seu estat de salut o per altres motius de caràcter personal.

Article 1, vegeu article 9

Es pot refusar l'extradició si les autoritats competents d'un estat tercer han condemnat definitivament o absolt la persona del delictes objecte de la demanda d'extradició, o si les autoritats competents d'un estat tercer han decidit no exercir accions o posar fi a les accions pel mateix delictes.

Article 2, apartat 1

L'obligació d'extradir es limita a aquelles infraccions que, segons el Codi penal danès, poden implicar una pena

més greu que l'empresonament durant un any i la detenció simple.

Article 3, apartat 3

La qüestió de saber si l'atemptat o la temptativa d'atemptat contra la vida d'un cap d'estat o d'un membre de la seva família s'ha de considerar com un crim polític, es decideix segons una apreciació concreta.

Article 4

L'extradició per un crim militar que comporti, alhora, un fet punible segons el Codi civil, solament es pot fer amb la condició que la persona extraditada no sigui condemnada segons el Codi militar.

Article 12

Quan les circumstàncies particulars del cas ho aconsellin, les autoritats daneses poden exigir al país requeridor la presentació de proves que estableixin una presumpció suficient en el sentit que la persona en qüestió és culpable. La demanda es pot refusar si les proves es consideren insuficients.

Declaracions

Article 6

El terme "súbdits" designa, a Dinamarca, els súbdits de Dinamarca, de Finlàndia, d'Islàndia, de Noruega i de Suècia, com també les persones domiciliades en aquests països.

Article 28, apartat 3

El Conveni no s'aplica a les relacions entre Dinamarca i Noruega i Suècia, atès que l'extradició entre els països escandinaus es fa prenent com a base una legislació uniforme.

Eslovàquia

Reserva consignada en una nota verbal de la Representació Permanent de la República Federativa Txeca i Eslovaca amb data 13 de febrer de 1992, lliurada al secretari general en el moment de la signatura el 13 de febrer de 1992, confirmada en l'instrument de ratificació dipositat el 15 d'abril de 1992 i en una nota verbal de la Representació Permanent de la República Federativa Txeca i Eslovaca amb data 15 d'abril de 1992 lliurada al secretari general en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, i confirmada per una carta del Ministeri d'Afers Estrangers de la República Eslovaca amb data 6 d'abril de 1994, enregistrada a la Secretaria General el 28 d'abril de 1994 - Original en anglès

Segons l'article 21.5 el trànsit en el sentit de l'article 21 solament s'atorga en les condicions que s'apliquen als casos d'extradició.

Espanya

Reserves i declaracions consignades a l'instrument de ratificació dipositat el 7 de maig de 1982 - Original en espanyol

Reserves

Article 1

No es pot sotmetre la persona l'extradició de la qual ha estat demanada, a un tribunal d'excepció en el territori de l'estat requeridor. L'extradició no s'atorga per aquest motiu, com tampoc per a l'execució d'una pena o d'una mesura de seguretat imposada per un tribunal d'aquestes característiques.

Article 10

Espanya no atorga l'extradició en el cas en què hi ha extinció de la responsabilitat criminal pels motius, siguin quins siguin, que estipula la legislació de la part requeridora o de la part requerida.

Article 21.5

Espanya solament permet el trànsit en les condicions que s'estipulen per a l'extradició en el present Conveni.

Article 23

Espanya exigeix a la part requeridora una traducció a l'espanyol, francès o anglès, de la demanda d'extradició i dels documents que l'acompanyen.

Declaracions

Article 2.7

Espanya aplica la regla de la reciprocitat pel que fa a les infraccions excloses del camp d'aplicació del present Conveni, en virtut del seu article 2.

Article 3

Pel que fa a l'extradició, no es consideren delictes polítics, a més d'aquells exclosos per l'article 3, apartat 3, del Conveni, els delictes de terrorisme.

Article 6.1 (b)

Pel que fa al present Conveni, Espanya considera com a súbdits les persones que es beneficien d'aquesta qualitat en virtut del títol I del llibre I del Codi civil espanyol.

Article 9

Es considera que la persona ha estat definitivament jutjada quan la decisió judicial no es pot sotmetre a cap recurs ordinari, perquè ja s'han exhaurit, perquè la decisió ha estat acceptada, o per la seva pròpia naturalesa.

Article 11

Quan el delicte pel qual es demana l'extradició pot ser castigat amb la pena capital en virtut de les lleis de la part requeridora, Espanya refusa l'extradició excepte si la part requeridora dóna garanties, considerades com a suficients per la part requerida, que no s'imposarà la pena capital o, si s'imposa, que no s'executarà.

Estònia

Declaracions consignades a l'instrument de ratificació, dipositat el 28 d'abril de 1997 - Original en anglès

1) De conformitat amb l'article 6, apartat 1, lletra (b) del Conveni, la República d'Estònia declara que el terme "súbdit" en el sentit del Conveni designa els súbdits de la República d'Estònia.

2) De conformitat amb l'article 6, apartat 1, lletra (a) del Conveni, la República

d'Estònia es reserva el dret de refusar l'extradició d'un dels seus súbdits, si aquest súbdit no hi consent.

3) De conformitat amb l'article 23 del Conveni, la República d'Estònia declara que les demandes i els seus annexos presentats a la República d'Estònia s'hauran d'acompanyar amb una traducció a l'anglès.

Finlàndia

Declaracions consignades en una carta de l'Ambaixada de Finlàndia a França, amb data 12 de maig de 1971, lliurada a la Secretaria General en el moment del dipòsit de l'instrument d'adhesió, el mateix dia - Original en anglès

Article 6

En el sentit del present Conveni, el terme "súbdits" designa els súbdits de Finlàndia, de Dinamarca, d'Islàndia, de Noruega i de Suècia, com també els estrangers domiciliats en aquests estats.

Article 28, apartat 3

Tractant-se de l'extradició per infraccions, el Conveni no és aplicable entre Finlàndia, Dinamarca, Islàndia, Noruega i Suècia, atès que l'extradició entre aquests països es realitza prenent com a base una legislació uniforme.

Reserves consignades a l'instrument d'adhesió, dipositat el 12 de maig de 1971 - Original en anglès

Article 1

En atorgar l'extradició, Finlàndia es reserva el dret d'estipular que la persona extraditada no pot comparèixer, per la infracció en qüestió, davant d'un tribunal únicament habilitat per jutjar les infraccions de la naturalesa considerada a títol provisional o en circumstàncies excepcionals. L'extradició demanada amb vista a l'execució d'una pena dictada per un tribunal especial d'aquestes característiques, pot ser refusada. Finlàndia també es reserva el dret de refusar l'extradició en el supòsit que no fos raonable des del punt de vista humanitari a causa de l'edat, de l'estat de salut o de qualsevol altra condició lligada a la persona interessada, o amb motiu de circumstàncies particulars.

Article 2, apartat 1

L'obligació d'extradir que s'esmenta al primer apartat del present article es limita a les infraccions castigades per la llei finlandesa amb una pena de més d'un any d'empresonament. Una persona condemnada en un estat estranger per una infracció de la naturalesa considerada solament es pot extradir si la sanció encara no executada és la de privació de llibertat per una durada de quatre mesos com a mínim.

Article 3, apartat 3

Finlàndia es reserva el dret de considerar la infracció que s'esmenta a l'apartat 3 del present article com una infracció política, si ha estat comesa durant una batalla campal.

Article 4

Si la infracció militar també comporta una infracció amb motiu de la qual s'autoritza normalment l'extradició, Finlàndia es reserva el dret d'estipular que no es pot condemnar la persona extradida en aplicació d'una disposició relativa a les infraccions militars.

Article 18

Si la persona detinguda, l'extradició de la qual ha estat atorgada, no ha estat acollida per l'estat requeridor en la data estipulada, Finlàndia es reserva el dret d'alliberar-la immediatament.

França

Reserves i declaracions consignades a l'instrument de ratificació, dipositat el 10 de febrer de 1986 - Original en francès

Article 1

No s'atorga l'extradició quan la persona reclamada ha de ser jutjada a l'estat requeridor per un tribunal que no assegura les garanties fonamentals de procediments i de protecció dels drets de la defensa, o per un tribunal constituït per al seu cas particular, o quan l'extradició es demana per a l'execució d'una pena o d'una mesura de seguretat imposada per un tribunal d'aquestes característiques.

Es pot refusar l'extradició si el lliurement és susceptible de tenir conseqüències excepcionalment greus per a la persona reclamada, en especial a causa de la seva edat o del seu estat de salut.

Article 2, apartat 1

Quan es tracta de persones perseguïdes, l'extradició solament s'atorga per aquells fets castigats per la llei francesa i per la llei de l'estat requeridor amb una pena o mesura de seguretat privativa de llibertat que aplicada en el seu grau màxim és almenys de dos anys.

Quan es tracta de penes més severes que les penes o les mesures de seguretat privatives de llibertat, es pot refusar l'extradició si aquestes penes o aquestes mesures de seguretat no estan previstes a l'escala de les penes aplicables a França.

Article 3, apartat 3

França es reserva el dret d'apreciar, en funció de les circumstàncies particulars de cada cas, si l'atemptat contra la vida d'un cap d'estat o d'un membre de la seva família té o no un caràcter polític.

Article 5

França declara que en matèria de taxes, impostos de duana i de canvi, l'extradició s'atorga a l'estat requeridor si així ho han decidit, mitjançant un simple intercanvi de cartes, en cada cas en particular.

Article 6

L'extradició es refusa quan la persona reclamada tenia la nacionalitat francesa en el moment dels fets.

Article 14, apartat 3

França exigeix que la infracció novament qualificada es refereixi als mateixos fets a causa dels quals s'ha atorgat l'extradició i que aquesta nova qualificació no impliqui l'aplicació d'una pena per la qual es pot refusar l'extradició.

Article 16, apartat 2

En cas de demanda de detenció provisional, França també exigeix una breu exposició dels fets pels quals s'inculpa la persona reclamada.

Article 21

França es reserva la facultat d'atorgar el trànsit, solament en les mateixes condicions que les d'extradició.

Article 23

França declara que demana una traducció de les demandes d'extradició i dels documents annexos en una de les

llengües oficials del Consell d'Europa i que escull el francès.

Article 27, apartats 1 i 2

El Govern de la República Francesa declara que, pel que fa a França, el Conveni s'aplica als departaments europeus i d'ultramar de la República.

Grècia

Reserves fetes en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, el 29 de maig de 1961 - Original en francès

Article 6

Les disposicions de l'article 6 s'apliquen amb reserva de l'aplicació de l'article 438, lletra a. del Codi de procediment penal grec, el qual prohibeix l'extradició dels súbdits de la part requerida.

Pel que fa a la lletra c. de l'apartat 1, també s'aplica l'article 438 del Codi de procediment penal grec. Segons aquest article, la data en què ha estat comesa la infracció no es pren en consideració per establir la nacionalitat de la persona reclamada.

Article 7

S'aplica l'apartat 1, amb reserva de les disposicions de la lletra b. de l'article 438 del Codi de procediment penal grec.

Article 11

En lloc de l'article 11 del Conveni, es continua aplicant l'article 437, apartat 1 del Codi de procediment penal grec. Segons aquesta disposició, l'extradició d'un súbdit estranger per un delictes que impliqui la pena capital, de conformitat amb la legislació de la part requeridora, solament s'autoritza en el supòsit que la legislació grega prevegi la mateixa pena per aquest delictes.

Article 18

L'última part de l'apartat 4 de l'article 18 del Conveni s'accepta, afegint-hi la disposició següent de l'article 454 del Codi de procediment penal grec: "amb la condició que la nova demanda es basi en els mateixos elements".

Article 19

Aquest article s'accepta amb reserva de les disposicions de l'article 441 del Codi de procediment penal grec.

Hongria

Reserves i declaracions consignades en una carta del representant permanent d'Hongria, lliurada al secretari general en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, el 13 de juliol de 1993 - Original en anglès

Reserves

Article 1

Hongria no atorga l'extradició si la persona buscada ha de comparèixer davant d'un tribunal especial o quan l'extradició ha de servir per a l'execució d'una pena o d'una mesura de seguretat imposada per un tribunal d'aquestes característiques.

A més, Hongria es reserva el dret de refusar l'extradició per raons humanitàries si això suposa posar en una situació especialment difícil la persona reclamada, per exemple a causa de la seva joventut, la seva edat avançada o el seu estat de salut, o qualsevol altra condició que afecti la persona en qüestió, com també en consideració a la naturalesa de la infracció i als interessos de l'estat requeridor.

Article 6

(Reserva modificada per una nota verbal enregistrada a la Secretaria General el 25 de febrer de 1999 - Original en anglès)

a. Malgrat les disposicions de l'article 6, apartat 1.a, del Tractat de pau conclòs a París el 10 de febrer de 1947, Hongria no atorga l'extradició dels seus propis súbdits, llevat del cas que la persona buscada amb la finalitat d'extradir-la sigui igualment ciutadana d'un altre estat i tingui la residència permanent en un estat estranger. Independentment de la seva residència permanent i del fet que posseeixi una altra ciutadania, un ciutadà hongarès pot ser traslladat vers un altre estat, si l'extradició d'aquella persona vers Hongria estava acordada amb la condició que, a continuació de l'acabament dels procediments penals o de l'execució de la sanció, aquella persona sigui traslladada de nou vers aquest

estat amb la finalitat de complir la demanda d'extradició.

b. Hongria es reserva el dret de refusar l'extradició de les persones definitivament establertes a Hongria.

Article 11

Hongria refusa l'extradició si és demanada per aplicar la pena capital o per emprendre una acció judicial contra una persona acusada d'una infracció punible amb la pena capital. Tanmateix, es pot atorgar l'extradició per una infracció punible amb la pena capital en virtut del dret de l'estat requeridor si aquest estat accepta de no aplicar la pena capital en cas que fos dictada.

Declaracions

Article 16, apartat 2

En cas de demanda de detenció provisional, Hongria exigeix una breu exposició dels fets que s'imputen a la persona reclamada.

Article 21, apartat 2

Hongria refusa el trànsit dels seus propis súbdits i de les persones definitivament establertes a Hongria.

Article 23

Hongria declara que exigeix una traducció de la demanda d'extradició i dels documents annexos ja sigui en hongarès, ja sigui en una de les llengües oficials del Consell d'Europa, si no estan redactats en una d'aquestes llengües.

Irlanda

Declaració consignada en una carta del Ministeri d'Afers Estrangers d'Irlanda, amb data 2 de maig de 1966, lliurada al secretari general en el moment de la signatura i del dipòsit de l'instrument de ratificació, el mateix dia - Original en anglès

Tinc l'honor de declarar, de conformitat amb l'article 6 del Conveni, que el terme "súbdits" que figura en el Conveni designa, pel que fa al meu Govern, els "ciutadans d'Irlanda".

Reserva consignada a l'instrument de ratificació, dipositat el 2 de maig de 1966 - Original en anglès

Article 9

Les autoritats irlandeses no atorguen l'extradició quan la persona reclamada ha estat definitivament jutjada per un estat tercer pel fet per raó del qual es demana l'extradició.

Declaració feta en el moment de confirmar la ratificació, el 12 de juliol de 1988 - Original en anglès

Una decisió del Tribunal Suprem irlandès fa que sigui impossible a Irlanda complir amb les obligacions internacionals a les quals s'havia adherit mitjançant el Conveni europeu d'extradició.

El Tribunal ha considerat que Irlanda no estava lligada per la seva ratificació d'un tractat d'extradició anàleg, atès que els termes del dit Tractat no havien estat prèviament sotmesos a l'aprovació del *Dail Eireann* com exigeix la Constitució irlandesa. Aquesta decisió del Tribunal Suprem constitueix un precedent que ens lligarà en qualsevol futur afer d'extradició.

La mateixa situació preval en el cas del Conveni europeu d'extradició, atès que els seus termes no han estat aprovats pel *Dail* abans de la seva ratificació en nom del Govern irlandès el 1966. Per consegüent, en el supòsit de discussió davant dels tribunals, la ratificació d'Irlanda, el 1966, es declararà probablement nul·la i sense validesa en dret intern.

Per solucionar aquesta situació, el *Dail Eireann* ha aprovat els termes del Conveni europeu d'extradició el 29 de juny de 1988. Ara, per tal de satisfer les exigències del dret intern, cal que el Govern d'Irlanda confirmi la seva ratificació anterior mitjançant el dipòsit d'un nou instrument de ratificació.

Declaració tramesa per carta del representant permanent amb data 13 de maig de 1991, enregistrada a la Secretaria General el mateix dia - Original en anglès

El Govern d'Irlanda, de conformitat amb l'article 28, apartat 3, del Conveni europeu d'extradició de 1957, notifica

per la present al secretari general del Consell d'Europa que les relacions entre el Govern d'Irlanda i el Govern del Regne Unit en matèria d'extradició es continuaran regint, exclusivament, per les lleis vigents en els seus territoris respectius, les quals permeten l'execució, en el territori de cada part, d'ordres de detenció lliurades en el territori de l'altra part.

Islàndia

Reserves contingudes en l'instrument de ratificació dipositat el 20 de juny de 1984 - Original en anglès

Article 1

En atorgar l'extradició, Islàndia es reserva el dret d'estipular que la persona extradida no pot comparèixer davant d'un tribunal únicament habilitat per jutjar les infraccions de la naturalesa prevista a títol provisional o en circumstàncies excepcionals, com també el dret de refusar l'extradició amb vista a l'execució d'una pena dictada per un tribunal d'excepció d'aquestes característiques.

També es pot refusar l'extradició si és susceptible de tenir conseqüències especialment greus per a la persona reclamada, sobretot a causa de la seva edat, el seu estat de salut o altres motius d'ordre personal.

Article 2, apartat 1

Islàndia solament pot atorgar l'extradició a causa d'una infracció o d'una infracció equivalent la qual, segons la llei islandesa, es castiga o pot ser castigada amb una pena d'empresonament de més d'un any.

Article 3, apartat 3

Islàndia, segons les circumstàncies del cas en qüestió, es reserva el dret de considerar la infracció que determina l'apartat 3 de l'article 3 com una infracció política.

Article 4

L'extradició per un crim militar que comporti, alhora, un fet punible segons el dret penal general solament es pot atorgar amb la condició que la persona extradida no sigui condemnada segons el dret militar.

Article 12

Islàndia es reserva el dret d'exigir de la part requeridora la presentació de proves que estableixin que la persona reclamada ha comès la infracció per la qual es demana l'extradició. L'extradició es pot refusar si les proves semblen insuficients.

Declaracions consignades en una carta del representant permanent d'Islàndia, lliurada al secretari general en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, el 20 de juny de 1984 - Original en anglès

Article 6

En el sentit del present Conveni, el terme "súbdits" designa un súbdit d'Islàndia, de Dinamarca, de Finlàndia, de Noruega o de Suècia com també les persones domiciliades en aquests països.

Article 28, apartat 3

El present Conveni no s'aplica a l'extradició vers Dinamarca, Finlàndia, Noruega o Suècia, atès que l'extradició entre aquests estats es realitza prenent com a base una legislació uniforme.

Itàlia

Reserves fetes en el moment de la signatura, el 13 de desembre de 1957, i confirmades en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, el 6 d'agost de 1963 - Original en francès

Itàlia formula la reserva expressa que no atorga l'extradició de persones buscades a l'efecte d'execució de mesures de seguretat, excepte, tanmateix:

- que en cada cas no es reuneixin tots els criteris que defineix l'article 25;
- que aquestes mesures no estiguin expressament previstes per disposicions penals de la part requeridora com a conseqüències necessàries d'una infracció.

Itàlia declara que no atorgarà, en cap cas, l'extradició per infraccions castigades per la llei de la part requeridora amb la pena capital.

Letònia

Declaració consignada en una nota verbal del ministre d'Afers Estrangers de Letònia, amb data 17 d'abril de 1997, lliurada al secretari general en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, el 2 de maig de 1997 - Original en anglès

De conformitat amb l'apartat 1 de l'article 6 del Conveni d'extradició de 1957, la República de Letònia defineix, en el sentit d'aquest Conveni, el terme "súbdits" com que designa els ciutadans de la República de Letònia i els no ciutadans sotmesos a la llei sobre l'estatut de l'antiga URSS que no són ciutadans de Letònia o de qualsevol altre estat.

Liechtenstein

Declaracions i reserves consignades a l'instrument d'adhesió dipositat el 28 d'octubre de 1969 - Original en francès

Article 1

Essencialment, el Principat del Liechtenstein solament atorga una extradició amb la condició que la persona perseguida per una infracció sigui jutjada pels tribunals ordinaris de l'estat requeridor. Es reserva, doncs, el dret d'atorgar l'extradició només a condició que l'estat requeridor doni garanties considerades suficients sobre aquest punt.

Article 6, apartat 1, lletra a.

El Govern del Principat de Liechtenstein declara que el dret de Liechtenstein no admet l'extradició de súbdits de Liechtenstein a l'estranger. Tan bon punt penetren en el territori del Principat, són jutjats per les autoritats de Liechtenstein que els apliquen el dret penal del Principat (apartat 36 del Codi penal) per les infraccions comeses a l'estranger, siguin quines siguin les lleis del lloc on han estat comeses. En el sentit del Conveni tota persona que té la nacionalitat de Liechtenstein és súbdit.

Article 11

El Principat de Liechtenstein es reserva la facultat d'aplicar l'article 11 per analogia quan l'estat requeridor no dóna a les autoritats de Liechtenstein garanties considerades suficients que no infligirà una pena o una mesura aliena al dret de

Liechtenstein o que perjudiqui la integritat corporal d'una manera incompatible amb el dret de Liechtenstein.

Article 21

El Principat de Liechtenstein es reserva la facultat de refusar el trànsit pel seu territori fins i tot en els casos en què la infracció per la qual la persona perseguida és inculpada sigui prevista per l'article 5 del Conveni.

Article 23

El Principat de Liechtenstein exigeix que les demandes i els documents que s'han de presentar i que estiguin redactats en una llengua diferent de l'alemany s'acompanyin d'una traducció a aquesta llengua.

Lituània

Reserves i declaracions consignades a l'instrument de ratificació dipositat el 20 de juny de 1995 - Original en anglès

Reserves

Article 1

L'extradició solament s'atorga amb la condició que la persona sospitosa d'haver comès un crim no sigui jutjada per un tribunal especial de la part requeridora.

La República de Lituània es reserva el dret de no atorgar l'extradició si la dita extradició afectés de manera desfavorable la persona per raó de la seva salut, edat o un motiu personal.

Article 3

La República de Lituània es reserva el dret, de conformitat amb l'article 3 del Conveni, de decidir per a cada cas particular si els actes que s'esmenten a l'article 3, apartat 3, del Conveni es consideren com una infracció política.

Declaracions

Article 6

El terme "súbdits" indica aquelles persones que tenen la nacionalitat lituana en el sentit de la llei sobre la nacionalitat lituana (Llei de ciutadania). De conformitat amb l'article 6 de la llei sobre la nacionalitat lituana (Llei de ciutadania), la República de Lituània no extradeix els seus súbdits vers països estrangers. Es

refusaran totes les demandes d'extradició de súbdits lituans.

Article 12

Les demandes escrites d'extradició es poden intercanviar entre el Ministeri de Justícia o l'oficina del fiscal general de la part requeridora i el Ministeri de Justícia lituà o l'oficina del fiscal general. No s'exclou la utilització de les vies diplomàtiques.

Article 21

La República de Lituània no atorga en cap cas el trànsit pel que fa als súbdits lituans.

Article 23

Les demandes d'extradició (inclosos els documents que donen suport a la demanda) s'han d'acompanyar de les traduccions oportunes al lituà, anglès, francès, rus o alemany, si aquests documents no es presenten en una d'aquestes llengües.

Luxemburg

Reserves i declaracions consignades en una carta del representant permanent de Luxemburg amb data 16 de novembre de 1976, lliurada al secretari general en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, el 18 de novembre de 1976 - Original en anglès

Reserves

Article 1

El Govern del Gran Ducat de Luxemburg es reserva la facultat de no atorgar l'extradició demanada als efectes d'execució d'una sentència dictada en rebel·lia contra la qual no roman oberta cap via de recurs, si aquesta extradició pot tenir per efecte fer complir una pena a la persona reclamada, sense que aquesta hagi pogut exercir els drets de defensa estipulats a l'article 6.3.c. de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals.

El Govern del Gran Ducat de Luxemburg es reserva la facultat de refusar l'extradició per raons humanitàries si les conseqüències, per a la persona reclamada, són especialment dures, a causa

de la seva joventut, la seva edat avançada o el seu estat de salut.

Articles 6 i 21

El Govern del Gran Ducat de Luxemburg no atorga l'extradició com tampoc el trànsit dels seus súbdits.

Article 7

El Govern del Gran Ducat de Luxemburg es reserva la facultat de no atorgar l'extradició quan, de conformitat amb l'article 7, apartat 2, l'estat requeridor estigui autoritzat a refusar l'extradició en casos similars.

Article 9

El Govern del Gran Ducat de Luxemburg no atorga l'extradició si considera que la persona reclamada, pel que fa a la infracció per la qual es demana la seva extradició, ha estat definitivament jutjada per les autoritats competents d'un estat tercer i si, en el supòsit de condemna per aquest fet, el condemnat compleix la seva pena, ja l'ha complert o n'ha estat dispensat.

Article 28

Atès el règim particular entre els països del Benelux, el Govern del Gran Ducat de Luxemburg no s'adhereix a l'article 28, apartats 1 i 2 pel que fa a les seves relacions amb els Països Baixos i Bèlgica.

El Govern del Gran Ducat de Luxemburg es reserva la facultat de derogar aquestes disposicions respecte de les seves relacions amb els altres països membres de la Comunitat Econòmica Europea.

Declaracions

Article 6.1.b.

El Govern del Gran Ducat de Luxemburg declara que, pel que fa al Gran Ducat de Luxemburg, s'entén per "súbdits" en el sentit del present Conveni les persones titulars de nacionalitat luxemburguesa, com també els estrangers que s'han integrat a la comunitat luxemburguesa, sempre que puguin ser perseguits a Luxemburg pel fet pel qual es demana l'extradició.

Article 19

El Govern del Gran Ducat de Luxemburg solament atorga l'extradició tempo-

ral que disposa l'article 19, apartat 2, si es tracta d'una persona que es troba complint una pena en el seu territori i si ho exigeixen circumstàncies particulars.

Article 21.5

El Govern del Gran Ducat de Luxemburg es reserva la facultat d'atorgar el trànsit, solament en les mateixes condicions que les d'extradició.

Malta

Reserves fetes en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, el 19 de març de 1996 - Original en anglès

Article 1

Malta es reserva el dret de donar curs a una demanda d'extradició d'una persona acusada d'una infracció, solament en el cas que el tribunal de reexpedició constati, després d'haver examinat tot element de prova que se li presenti, tant a favor de la demanda d'extradició de la persona com en el seu descàrrec, que les proves són suficients per atribuir l'afer davant de la justícia maltesa en el cas que la infracció s'hagi comès en el marc de la competència dels tribunals represius de Malta. Una persona condemnada en rebel·lia per una infracció, és tractada com si fos una persona acusada de la mateixa infracció.

En atorgar l'extradició d'una persona, Malta es reserva el dret d'estipular que aquesta persona no pot ser perseguida per la infracció en qüestió davant d'un tribunal que solament és competent per tractar aquest tipus d'infracció a títol provisional o en circumstàncies excepcionals. Es pot refusar una demanda d'extradició amb vista a l'execució d'una pena dictada per un tribunal d'aquestes característiques.

Malta es reserva el dret d'aplicar el Conveni de conformitat amb l'article 20 del capítol 276 de les lleis de Malta (Llei d'extradició de 1978), redactat de la manera següent:

"Tant sobre un recurs davant del Tribunal d'Apel·lació Criminal, com sobre un requeriment davant del Tribunal Constitucional en virtut de l'article 46 de la Constitució de Malta, un d'aquests dos tribunals pot, sense perjudici de l'acció de qualsevol altra jurisdicció, ordenar la

posada en llibertat de la persona acusada, quan constata que:

- a) a causa de la poca gravetat de la infracció per la qual la persona és acusada o ha estat condemnada; o
- b) a causa del temps que ha transcorregut, ja sigui des dels fets que se li retreuen o des de que està il·legalment en llibertat, segons el cas; o
- c) perquè l'acusació feta contra la persona no es fa de bona fe en l'interès de la justícia,

considerant totes les circumstàncies, l'extradició fóra injusta o opressiva per a la persona extradida.

Article 3

Malta es reserva el dret d'aplicar l'apartat 3 d'aquest article, de conformitat amb l'article 10 (5) de la Llei d'extradició, redactat de la manera següent:

"A l'efecte d'aquest article, una infracció contra la vida o la persona d'un cap d'estat, o qualsevol altra infracció connexa tal com es descriu en el subapartat (3) de l'article 5 de la present Llei, no es considera, necessàriament, com una infracció de caràcter polític."

Article 9

Malta es reserva el dret d'aplicar aquest article, de conformitat amb el principi "*non bis in idem*", com ho preveu l'article 527 del Codi penal (capítol 9 de les Lleis de Malta), redactat de la manera següent:

"Quan una persona acusada o inculpada és absolta de resultes d'un judici, és il·legal sotmetre aquesta persona a un altre judici pels mateixos fets."

Article 18

Malta es reserva el dret d'aplicar les disposicions dels apartats 4 i 5 d'aquest article, de conformitat amb l'article 24 de la llei d'extradició (capítol 276 de les lleis de Malta), redactat de la manera següent:

"(1) Si una persona l'extradició de la qual ha estat atorgada es troba en detenció extradicional a Malta, en aplicació de la present Llei pot -després del venciment del període següent:

- (a) en tots els casos un període de dos mesos a comptar del primer dia en què, de conformitat amb el subapartat (2) de

l'article 21 de la present Llei, hauria pogut ser lliurada;

(b) quan un manament destinat al seu lliurament ha estat lliurat en aplicació de l'article 21 de la present Llei, un període d'un mes a comptar del dia en què aquest manament ha estat lliurat recórrer al Tribunal d'Apel·lació Criminal, reunit com a sala de recurs contra sentències del Tribunal de Policia Judicial, demanant la seva posada en llibertat,

(2) Si, de resultes d'aquesta sol·licitud, el Tribunal constata que el ministre ha rebut una notificació d'aquest, en un termini raonable, pot, llevat de proves contràries, ordenar la posada en llibertat de la persona interessada i, si un manament amb vista a la seva extradició ha estat lliurat en aplicació del dit article, pot anul·lar aquest manament."

Article 21

Malta es reserva el dret d'atorgar el trànsit, en el sentit d'aquest article, solament en la mesura en què les seves pròpies lleis autoritzen aquest trànsit.

Moldàvia

Reserves i declaracions consignades a l'instrument de ratificació dipositat el 2 d'octubre de 1997 - Original en moldau i francès

Article 1

La República de Moldàvia refusa l'extradició quan la persona reclamada ha de ser jutjada, en el territori de la part requeridora, per un tribunal d'excepció (instituit per un afer determinat), o quan l'extradició es demana amb vista a l'execució d'una sentència o d'una mesura de seguretat dictada per una instància d'aquestes característiques.

Article 3, apartat 3

La República de Moldàvia es reserva el dret, en funció de les circumstàncies, de determinar si l'atemptat contra la vida d'un cap d'estat o d'un membre de la seva família constitueix o no una infracció política.

Article 6, apartat 1

De conformitat amb l'article 17, apartat 3 de la Constitució de la República de Moldàvia, els ciutadans de la República de Moldàvia no poden ser extradits ni expulsats del país.

El terme "súbdits", en el sentit de l'article 6, apartat 1, lletra (b), designa totes aquelles persones que, de conformitat amb la seva legislació, tenen la nacionalitat de la República de Moldàvia.

Article 7, apartat 2

La República de Moldàvia es reserva el dret de refusar l'extradició quan, en virtut de l'article 7, apartat 2, la part requeridora refusa l'extradició en casos anàlegs.

Article 9

1. La República de Moldàvia refusa l'extradició quan, respecte de la persona reclamada, una sentència definitiva ha estat dictada per un estat tercer pel fet o pels fets pels quals es demana l'extradició.

2. Per derogació de l'article 9 (primera frase), la República de Moldàvia permet l'extradició quan la part requeridora demostra que l'aparició de noves circumstàncies justifiquen un nou examen de l'afet.

Article 16, apartat 2

La República de Moldàvia sol·licita que totes les demandes que li són trameses en virtut de l'article 16, apartat 2, continguin una breu descripció dels fets que s'imputen a la persona reclamada incloent-hi les indicacions essencials que permetin d'apreciar el caràcter de la infracció, de conformitat amb el present Conveni.

Article 21

La República de Moldàvia es reserva el dret de permetre el trànsit, solament en les condicions previstes per a l'extradició.

Article 23

La República de Moldàvia declara que la demanda d'extradició, com també els documents que s'hi adjuntin, s'hauran de redactar en la llengua moldava o en una de les llengües oficials del Consell d'Europa, o hauran de ser traduïts en una d'aquestes llengües.

Noruega

Declaracions i reserves realitzades en el moment de la signatura, el 13 de desembre de 1957 - Original en anglès

Article 1

Es pot refusar l'extradició per motius humanitaris si el lliurament pot implicar conseqüències excepcionalment greus per a la persona reclamada, en especial, amb motiu de la seva edat, el seu estat de salut o altres qüestions de caràcter personal.

Article 2, apartat 1

(Reserva modificada per carta del representant permanent de Noruega, de data 17 de gener de 1977, enregistrada a la Secretaria General el 19 de gener de 1977 - Original en anglès)

Segons l'apartat 3 de la Llei noruega núm. 39, del 13 de juny de 1975, relatiu a l'extradició dels delinqüents, etc. Noruega solament pot atorgar l'extradició a causa d'una infracció o d'una infracció equivalent la qual, segons la llei noruega, es castiga o podria ser castigada amb una pena d'empresonament de més d'un any.

Article 3, apartat 3

(Reserva modificada per carta del representant permanent de Noruega, de data 17 de gener de 1977, enregistrada a la Secretaria General el 19 de gener de 1977 - Original en anglès)

Noruega es reserva el dret de considerar, segons les circumstàncies del cas en qüestió, la infracció que estableix l'apartat 3 de l'article 3 com a infracció política.

Article 4

(Reserva modificada per carta del representant permanent de Noruega, de data 17 de gener de 1977, enregistrada a la Secretaria General el 19 de gener de 1977 - Original en anglès)

Si la infracció militar també comporta una infracció per la qual s'autoritza nor-

malment l'extradició, Noruega es reserva el dret d'estipular que la persona extraditada no pot ser condemnada en aplicació de la llei militar de l'estat requeridor.

Article 6, apartat 1.b.

Pel que fa a Noruega, el terme "súbdits" inclou, alhora, els súbdits i les persones que resideixen a Noruega. El terme també inclou els súbdits de Dinamarca, Finlàndia, Islàndia i Suècia, com també les persones que resideixen en aquests països, excepte si l'extradició és demanada per un d'aquests estats.

Article 12

Les autoritats noruegues es reserven el dret d'exigir de la part requeridora la presentació de proves que estableixin una presumpció suficient en virtut de les quals la persona reclamada ha comès la infracció per la qual es demana l'extradició. La demanda pot ser rebutjada si les proves semblen insuficients.

Declaració consignada en una carta del representant permanent de Noruega, de data 17 de gener de 1977, enregistrada a la Secretaria General el 19 de gener de 1977 - Original en anglès

Article 28, apartat 3

El present Conveni no s'aplica a l'extradició vers Dinamarca, Finlàndia o Suècia, atès que l'extradició entre aquests estats es realitza prenent com a base una legislació uniforme.

Països Baixos

Declaració feta en el moment de la signatura, el 21 de gener de 1965 - Original en francès

Per consideració a la igualtat que existeix, des del punt de vista del dret públic, entre els Països Baixos, el Surinam i les Antilles Holandeses, el terme "territoris metropolitanos", que s'utilitza a l'apartat 1 de l'article 27 del present Conveni, perd el seu sentit inicial quant al Regne dels Països Baixos i per consegüent, respecte del Regne, es considera en el sentit de "territori a Europa".

Reserves consignades a l'instrument de ratificació, dipositat el 14 de febrer de 1969 - Original en francès

Article 1

El Govern del Regne dels Països Baixos es reserva la facultat de no atorgar l'extradició demanada als efectes d'execució d'una sentència dictada en rebel·lia contra la qual no roman oberta cap via de recurs, si aquesta extradició pot tenir per efecte fer executar una pena a la persona reclamada, sense que aquesta hagi pogut exercir els drets de defensa estipulats a l'apartat 3, lletra c., de l'article 6 de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, signat a Roma el 4 de novembre de 1950.

El Govern del Regne dels Països Baixos es reserva la facultat de refusar l'extradició per raons humanitàries si les conseqüències, per a la persona reclamada, són especialment dures, particularment a causa de la seva joventut, la seva edat avançada o el seu estat de salut.

Article 7

El Govern del Regne dels Països Baixos es reserva la facultat de no atorgar l'extradició quan, de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 7, l'estat requeridor està autoritzat a refusar l'extradició en casos similars.

Article 9

El Govern del Regne dels Països Baixos no atorga l'extradició si considera que la persona reclamada, pel que fa a la infracció per la qual es demana la seva extradició, ha estat definitivament jutjada per les autoritats competents d'un estat tercer i si, en el supòsit de condemna per aquest fet, el condemnat compleix la seva pena, ja l'ha complert o n'ha estat dispensat.

Article 28

Atès el règim particular entre els països del Benelux, el Govern del Regne dels Països Baixos no accepta els apartats 1 i 2 de l'article 28 pel que fa a les seves relacions amb el Regne de Bèlgica i amb el Gran Ducat de Luxemburg.

El Govern del Regne dels Països Baixos es reserva la facultat de derogar

aquestes disposicions quant a les seves relacions amb els altres estats membres de la Comunitat Econòmica Europea.

Declaracions consignades en una carta del representant permanent dels Països Baixos, amb data 13 de febrer de 1969, lliurada al secretari general en el moment de dipositar l'instrument de ratificació, el 14 de febrer de 1969 - Original en francès

Article 19

El Govern del Regne dels Països Baixos solament atorga l'extradició temporal, establerta a l'apartat 2 de l'article 19, si es tracta d'una persona que executa una pena en el seu territori i si ho exigeixen circumstàncies particulars.

Article 21, apartat 5

El Govern del Regne dels Països Baixos es reserva la facultat d'atorgar el trànsit solament en les mateixes condicions que les d'extradició.

Declaració consignada en una carta del representant permanent dels Països Baixos, amb data 24 de desembre de 1985, enregistrada a la Secretaria General el 3 de gener de 1986 - Original en anglès

L'illa d'Aruba, la qual encara forma part de les Antilles Holandeses, obtindrà la seva autonomia interna com a país a l'interior del Regne dels Països Baixos a partir de l'1 de gener de 1986. En conseqüència, a partir d'aquesta data, el Regne ja no estarà constituït per dos països: els Països Baixos (Regne a Europa) i les Antilles Holandeses (situades a la regió del Carib), sinó per tres països, els dos anteriorment esmentats i Aruba.

Atès que els canvis que es produiran l'1 de gener de 1986 solament concerneixen la modificació en les relacions constitucionals internes a l'interior del Regne dels Països Baixos, i atès que el Regne com a tal roman el subjecte de dret internacional amb el qual es conclouen els tractats, aquests canvis no tindran conseqüències en dret internacional respecte dels tractats conclusos pel Regne, els quals ja s'apliquen a les Antilles Holandeses inclosa Aruba. Aquests tractats romandran vigents per a Aruba, en la seva nova capacitat de país a l'interior del Regne. Per la qual cosa,

pel que fa al Regne dels Països Baixos, aquests tractats s'aplicaran a comptar de l'1 de gener de 1986, a les Antilles Holandeses (sense Aruba) i a Aruba.

Per consegüent, pel que fa al Regne dels Països Baixos, els tractats que s'enumeren en annex, en els quals el Regne dels Països Baixos és part i que s'apliquen a les Antilles Holandeses, s'apliquen, a partir de l'1 de gener de 1986, a les Antilles Holandeses i a Aruba.

Llista dels convenis concernits per la declaració

24 Conveni europeu d'extradició

Declaració consignada en una nota verbal de la representació permanent dels Països Baixos amb data 14 d'octubre de 1987, enregistrada a la Secretaria General el 15 d'octubre de 1987 - Original en anglès - i completada per una nota verbal de la representació permanent dels Països Baixos, en data 12 de desembre de 1994, enregistrada a la Secretaria General el 15 de desembre de 1994 - Original en anglès

El Govern del Regne dels Països Baixos no atorga el trànsit dels súbdits neerlandesos, com tampoc la seva extradició, a l'efecte de l'execució de penes o d'altres mesures.

Tanmateix, els súbdits neerlandesos es podran extraditar a l'efecte d'accions judicials si l'estat requeridor aporta la garantia que la persona reclamada pot ser restituïda als Països Baixos per complir la seva pena en el supòsit que, de resultes de la seva extradició, es dicti contra ella una pena de presó ferma o una mesura privativa de llibertat.

Respecte del Regne dels Països Baixos, s'entén per súbdits en el sentit del present Conveni, les persones titulars de la nacionalitat neerlandesa, com també els estrangers integrats a la comunitat neerlandesa, en la mesura que puguin ser perseguits als Països Baixos pel fet pel qual es demana l'extradició i en la mesura que no calgui esperar a que

aquests estrangers perdin el seu dret de residència en el Regne a conseqüència de la imposició d'una pena o d'una mesura posterior a la seva extradició.

La present declaració va entrar en vigor l'1 de gener de 1988.

Comunicació consignada en una nota verbal de la representació permanent de data 4 d'octubre de 1993, enregistrada a la Secretaria General el 8 d'octubre de 1993 - Original en anglès

Els dies 8 i 29 de juliol de 1993, els Govern del Regne dels Països Baixos i del Regne de Suècia van concloure, mitjançant un intercanvi de notes, un acord, previst a l'article 27, apartat 4 del Conveni europeu d'extradició del 13 de desembre de 1957, relatiu a l'extensió del Conveni a les Antilles Holandeses i a Aruba. L'acord va entrar en vigor l'1 d'octubre de 1993.

Comunicació consignada en una nota verbal de la representació permanent, amb data 3 de novembre de 1993, enregistrada a la Secretaria General el 10 de novembre de 1993 - Original en anglès

Els dies 30 de juny i 29 de setembre de 1993, els Govern del Regne dels Països Baixos i del Principat de Liechtenstein van concloure, mitjançant intercanvi de notes, un acord, previst a l'article 27, apartat 4 del Conveni europeu d'extradició, del 13 de desembre de 1957, relatiu a l'extensió del Conveni a les Antilles Holandeses i a Aruba. L'acord va entrar en vigor l'1 de desembre de 1993.

Comunicació consignada en una nota verbal de la representació permanent, de data 9 de desembre de 1993, enregistrada a la Secretaria General el 14 de desembre de 1993 - Original en anglès

Els dies 20 i 28 d'octubre de 1993, els Govern del Regne dels Països Baixos i de Suïssa van concloure, mitjançant intercanvi de notes, un acord, previst a l'article 27, apartat 4 del Conveni europeu d'extradició, del 13 de desembre de 1957, relatiu a l'extensió del Conveni a les Antilles Holandeses i a Aruba. L'acord va entrar en vigor l'1 de gener de 1994.

Els dies 20 de setembre i 22 de novembre de 1993, els governs del Regne dels Països Baixos i del Gran Ducat de Luxemburg van concloure, mitjançant intercanvi de notes, un acord, previst a l'article 27, apartat 4 del Conveni europeu d'extradició, del 13 de desembre de 1957, relatiu a l'extensió del Conveni a les Antilles Holandeses i a Aruba. L'acord va entrar en vigor l'1 de febrer de 1994.

Comunicació consignada en una nota verbal de la representació permanent, de data 3 de gener de 1994, enregistrada a la Secretaria General el 4 de gener de 1994 - Original en anglès

Els dies 30 de juliol i 2 de desembre de 1993, els governs del Regne dels Països Baixos i França van concloure, mitjançant intercanvi de notes, un acord, previst a l'article 27, apartat 4 del Conveni europeu d'extradició del 13 de desembre de 1957, relatiu a l'extensió del Conveni a les Antilles Holandeses i a Aruba. L'acord va entrar en vigor l'1 de març de 1994.

Comunicació consignada en una nota verbal de la representació permanent, de data 31 de gener de 1994, enregistrada a la Secretaria General el 2 de febrer de 1994 - Original en anglès

Els dies 8 de juny i 21 de desembre de 1993, els governs del Regne dels Països Baixos i d'Itàlia van concloure, mitjançant intercanvi de notes, un acord, previst a l'article 27, apartat 4 del Conveni europeu d'extradició, del 13 de desembre de 1957, relatiu a l'extensió del Conveni a les Antilles Holandeses i a Aruba. L'acord va entrar en vigor el 30 de desembre de 1993.

Comunicacions consignades en una nota verbal de la representació permanent dels Països Baixos, de data 8 de març de 1994, enregistrada a la Secretaria General l'11 de març de 1994 - Original en anglès

El 19 de gener i el 3 de febrer de 1994, els governs del Regne dels Països Baixos i Turquia van concloure, mitjançant intercanvi de notes, un acord, previst a l'article 27, apartat 4 del Conveni europeu

d'extradició, del 13 de desembre de 1957, relatiu a l'extensió del Conveni a les Antilles Holandeses i a Aruba.

Un acord similar es va concloure els dies 20 de gener i 4 de febrer de 1994, mitjançant intercanvi de notes, entre el Govern del Regne dels Països Baixos i el Govern de Dinamarca.

Ambdós acords van entrar en vigor l'1 de maig de 1994.

Comunicacions consignades en una nota verbal de la representació permanent, de data 18 de maig de 1994, enregistrada a la Secretaria General el 20 de maig de 1994 - Original en anglès

El 26 de gener i el 18 de febrer de 1994, els governs del Regne dels Països Baixos i Noruega van concloure, mitjançant intercanvi de notes, un acord, previst a l'article 27, apartat 4 del Conveni europeu d'extradició del 13 de desembre de 1957, relatiu a l'extensió del Conveni a les Antilles Holandeses i a Aruba. Aquest acord va entrar en vigor l'1 de maig de 1994.

Un acord similar es va concloure els dies 3 d'agost de 1993 i 3 de març de 1994, mitjançant intercanvi de notes, entre el Govern del Regne dels Països Baixos i Xipre. Aquest acord va entrar en vigor l'1 de juny de 1994.

Comunicació consignada en una nota verbal de la representació permanent dels Països Baixos, de data 8 de novembre de 1996, enregistrada a la Secretaria General el 8 de novembre de 1996 - Original en anglès

El 20 de juliol de 1993 i el 21 de febrer de 1994, els Govern del Regne dels Països Baixos i de la República Txeca van concloure, mitjançant intercanvi de notes, un acord, previst a l'article 27, apartat 4 del Conveni europeu d'extradició, del 13 de desembre de 1957, relatiu a l'extensió del Conveni a les Antilles Holandeses i a Aruba. Aquest acord va entrar en vigor l'1 de juny de 1994.

Un acord similar es va concloure, mitjançant intercanvi de notes, entre els Govern del Regne dels Països Baixos i:

de Grècia, els dies 21 de setembre de 1993 i 16 de juny de 1994. Aquest

acord va entrar en vigor l'1 de setembre de 1994;

d'Eslovàquia, els dies 20 de juliol de 1993 i 30 de juny de 1994. Aquest acord va entrar en vigor l'1 de setembre de 1994;

d'Islàndia, els dies 26 de gener de 1994 i 22 de juliol de 1994. Aquest acord va entrar en vigor l'1 d'octubre de 1994;

d'Àustria, els dies 22 de juliol de 1994 i 28 de juliol de 1994. Aquest acord va entrar en vigor l'1 de gener de 1996;

d'Espanya, els dies 11 de novembre de 1993 i 24 de novembre de 1994. Aquest acord va entrar en vigor l'1 de febrer de 1995;

del Regne Unit de Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord, els dies 8 de novembre de 1994 i 24 de novembre de 1994. Aquest acord va entrar en vigor el 4 de març de 1996;

d'Israel, els dies 28 de febrer de 1994 i 31 de juliol de 1995. Aquest acord va entrar en vigor l'1 de novembre de 1995;

de Portugal, els dies 6 de juliol de 1995 i 29 d'agost de 1995. Aquest acord va entrar en vigor l'1 de desembre de 1995;

de Croàcia, els dies 16 d'octubre de 1995 i 12 de febrer de 1996. Aquest acord va entrar en vigor l'1 de maig de 1996;

d'Hongria, els dies 28 de març de 1996 i 2 d'abril de 1996. Aquest acord va entrar en vigor l'1 de juliol de 1996;

de Finlàndia, els dies 5 de febrer de 1996 i 4 de juliol de 1996. Aquest acord va entrar en vigor l'1 d'octubre de 1996;

de Bulgària, els dies 29 de març de 1996 i 17 de juliol de 1996. Aquest acord va entrar en vigor l'1 d'octubre de 1996.

Polònia

Declaracions consignades a l'instrument de ratificació, dipositat el 15 de juny de 1993 - Original en francès

La República de Polònia declara, respecte de l'apartat 1 (a) de l'article 6, que

no extradirà, en cap cas, els seus propis súbdits.

La República de Polònia declara que en el sentit del present Conveni, de conformitat amb l'apartat 1 (b) de l'article 6, les persones que es beneficien de l'asil a Polònia són tractades com a súbdits polonesos.

Portugal

Declaració i reserves consignades en una carta del representant permanent de Portugal, de data 12 de febrer de 1990, enregistrada a la Secretaria General el 13 de febrer de 1990 - Original en francès

Declaració

El terme "súbdits", en el sentit del present Conveni, inclou tots els ciutadans portuguesos amb independència del mitjà pel qual han adquirit la nacionalitat.

Reserves

Article 1

Portugal no atorga l'extradició de persones:

- que han de ser jutjades per un tribunal d'excepció o que han de complir una pena dictada per un tribunal d'aquesta naturalesa;
- quan es demostra que seran sotmeses a un procés que no gaudeix de les garanties jurídiques d'un procediment penal que respecti les condicions reconegudes internacionalment com a indispensables per a la salvaguarda dels drets humans, o que compliran la pena en condicions inhumanes;
- quan se les reclami per una infracció a la qual correspon una pena o una mesura de seguretat de caràcter perpetu.

Article 2

Portugal solament atorga l'extradició per un crim punible amb una pena privativa de llibertat superior a un any.

Article 6, apartat 1

Portugal no atorga l'extradició de súbdits portuguesos.

Article 11

A Portugal no donen lloc a extradició els crims als quals correspon la pena capital segons la llei de l'estat requeridor.

Article 21

Portugal solament autoritza el trànsit pel territori nacional a aquelles persones que es troben en condicions segons les quals es pot atorgar la seva extradició.

Regne Unit

Reserves i declaracions consignades en una carta de data 13 de febrer de 1991, lliurada al secretari general en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació el 13 de febrer de 1991 - Original en anglès

Article 1

El Regne Unit es reserva el dret de refusar una extradició demanada de resultes o per a l'execució d'una condemna o d'una sentència dictada contra l'interessat absent del procediment que hagi conduït a la dita condemna o sentència.

Article 2

1. El Regne Unit pot decidir d'atorgar l'extradició per tota infracció que, segons el dret de l'estat requeridor i el dret del Regne Unit, és punible amb una pena d'emprisonament d'un any o amb una pena més greu, tant si aquesta pena ha estat imposada, com si no ho ha estat.

2. El Regne Unit es reserva el dret de refusar l'extradició si és evident, respecte de la infracció o de cada una de les infraccions per les quals es demana el retorn de la persona en qüestió, que a causa del caràcter insignificant de l'acusació o pel fet que no s'ha formulat de bona fe i en interès de la justícia, fóra injust o opressiu retornar l'interessat, donades les circumstàncies.

Article 3

El Regne Unit es reserva el dret d'aplicar les disposicions de l'article 3, apartat 3, solament respecte dels estats part en el Conveni europeu per a la repressió del terrorisme.

Article 8

El Regne Unit pot refusar d'extradir una persona si les autoritats d'una part qualsevol del Regne Unit, de les Illes de la Mànega o de l'Illa de Man han instituït,

o estan a punt d'instituir, un procediment penal o d'una altra mena contra aquesta persona, tant si aquest procediment està relacionat amb la infracció o les infraccions per les quals es demana l'extradició, com si no hi està relacionat.

Article 9

El Regne Unit es reserva el dret de refusar l'extradició d'una persona acusada d'una infracció, si és evident que aquesta persona, si fos acusada per la mateixa infracció al Regne Unit, podria ser alliberada en virtut d'una disposició legal relativa a una absolució o a una condemna anteriors.

Article 10

El Regne Unit es reserva el dret de refusar l'extradició si és evident, respecte de la infracció o de cada una de les infraccions per les quals es demana el retorn de la persona en qüestió, que a causa del període de temps transcorregut des de la infracció adduïda, o des que ha escapat a la justícia, segons el cas, fóra injust o opressiu d'extradir-la, donades les circumstàncies.

Article 12

1. A més de la sol·licitud i de tot document que l'acompanyi, el Regne Unit exigeix una declaració en la qual es precisi si la condemna en nom de la qual es demana l'extradició ha estat o no dictada en presència de la persona de la qual es demana el retorn.

2. La indicació de les infraccions per les quals es demana l'extradició ha de comportar una descripció dels fets que constituïrien la o les infraccions que justifiquen la demanda d'extradició.

3. A l'efecte d'un procediment al Regne Unit, els documents estrangers es consideraran com a correctament autèntics:

- a. si són presentats signats per un jutge, un magistrat o funcionari de l'estat en què han estat lliurats; i
- b. si es presenten certificats pel segell oficial del Ministre de Justícia o d'un altre ministre del dit estat.

Article 14, apartat 1, lletra a

El Regne Unit es reserva el dret, en tots els casos, de no consentir que una persona extradida sigui l'objecte d'un procedi-

ment, una sentència o un empresonament que tingui per objecte l'execució d'una sentència o una ordre de detenció per una infracció comesa abans de la seva extradició, altra que aquella per la qual se l'ha extradit, o que vegi la seva llibertat restringida per qualsevol causa.

Article 21

El Regne Unit no pot acceptar l'aplicació de l'article 21.

Article 23

Els documents que s'han de presentar han de ser redactats en llengua anglesa o anar acompanyats d'una traducció a l'anglès.

Article 27

El Conveni s'aplica al Regne Unit de Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord, a les illes anglonormandes i a l'Illa de Man. El Regne Unit es reserva el dret de notificar al secretari general l'aplicació del Conveni a tot territori per al qual el Regne Unit asseguri les relacions internacionals.

Article 28

El Conveni solament substitueix les disposicions dels tractats bilaterals entre el Regne Unit i altres parts contractants en la mesura en què s'aplica, en virtut de l'article 27, al Regne Unit, a les altres parts contractants i a qualsevol territori del qual el Regne Unit assegura les relacions internacionals o d'altres parts contractants.

Notificació

El Conveni no s'aplica entre el Regne Unit i una part contractant quan les lleis en vigor en el Regne Unit o en el territori d'aquesta part contractant estipulen l'execució, en el territori de l'un o de l'altre, dels manaments lliurats en el territori de l'altra part.

El Regne Unit, en fer que aquest Conveni esdevingui efectiu, considerarà les seves obligacions en matèria de drets humans, segons el Conveni europeu dels drets humans.

Antiga República Iugoslava de Macedònia

Reserves i declaracions consignades en l'instrument de ratificació, dipositat el 28 de juliol de 1999 - Original en anglès

La República de Macedònia fa la declaració següent, de conformitat amb l'article 6 del Conveni:

Atès que l'article 4 de la Constitució de la República de Macedònia no permet l'extradició dels ciutadans de la República de Macedònia, les disposicions d'aquest Conveni solament s'apliquen a les persones que no són ciutadanes de la República de Macedònia.

La República de Macedònia fa les reserves següents, en relació amb els articles 1, 12 i 18 del Conveni:

Reserva relativa a l'article 1:

La República de Macedònia refusa lliurar la persona reclamada, si aquesta persona és perseguida per un tribunal d'excepció, o en cas que el lliurament es demani amb la finalitat d'executar una pena, una mesura de seguretat o una mesura correccional dictada per un Tribunal d'aquestes característiques.

Reserva relativa a l'article 12:

Fins i tot en el cas que la sentència final fos dictada o l'ordre de detenció fos lliurada per les autoritats competents d'un país part del Conveni, la República de Macedònia es reserva el dret de refusar el lliurament demanat si de l'examen del cas es dedueix que la sentència o l'ordre de detenció són manifestament mal fundades.

Reserva relativa a l'article 18:

Si la persona reclamada no ha estat rebuda per la part requeridora en la data fixada, la República de Macedònia es reserva el dret d'anul·lar la mesura privativa de llibertat de la qual aquesta persona és objecte.

República Txeca

Reserva consignada en una nota verbal de la Representació Permanent de la República Federativa Txeca i Eslovaca amb data 13 de febrer de 1992, lliurada al secretari general en el moment de la signatura el 13 de febrer de 1992, confirmada en l'instrument de ratificació dipositat el 15 d'abril de 1992 i en una nota verbal de la Representació Permanent de la República Federativa Txeca i Eslovaca amb data 15 d'abril de 1992 lliurada al secretari general en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, i confirmada per una carta del Ministeri d'Afers Estrangers de la República Txeca amb data 1 de gener de 1993, enregistrada a la Secretaria General el 2 de gener de 1993 - Original en anglès

Segons l'article 21.5 el trànsit d'una persona, en el sentit de l'article 21, solament s'atorga en les condicions que s'apliquen als casos d'extradició.

Romania

Declaracions i reserva consignades a l'instrument de ratificació, dipositat el 10 de setembre de 1997 - Original en romanès i francès

Declaracions

Respecte de l'article 6, apartat 1.a: Romania no atorga l'extradició dels seus ciutadans com tampoc d'aquelles persones a les quals s'ha atorgat el dret d'asil a Romania.

Respecte de l'article 6, apartat 1.b: el terme "súbdits", en el sentit del present Conveni, designa els ciutadans romanesos o les persones a les quals s'ha atorgat el dret d'asil a Romania.

Respecte de l'article 21, apartat 5: es refusaran demandes de trànsit pel territori de Romania d'un ciutadà romanès o d'una persona a la qual s'hagi atorgat el dret d'asil a Romania.

Reserva

Respecte de l'article 2, apartat 1: Romania demana l'extradició:

amb vista a una acció penal o a un judici, únicament per fets, la comissió dels quals és castigada per les lleis de la part requeridora i de la part requerida amb una pena privativa de llibertat de més de dos anys o amb una pena més severa;

amb vista a l'execució d'una condemna o d'una pena privativa de llibertat únicament superior a un any o més severa.

Rússia

Reserves i declaracions consignades en una carta del primer viceministre d'Afers Estrangers de la Federació de Rússia, lliurada al secretari general en el moment de la signatura, el 7 de novembre de 1996 - Original en rus i anglès

Article 1

La Federació de Rússia es reserva el dret de refusar l'extradició:

1. si l'extradició d'una persona es demana amb vista a dur-la davant d'un tribunal d'excepció o a sotmetre-la a un procediment simplificat, o a fer-li complir la pena dictada per un tribunal d'excepció o en el marc d'un procediment simplificat, quan existeixen raons per pensar que durant aquests procediments, la persona en qüestió no s'ha beneficiat o no es beneficiarà de les garanties mínimes enunciatades a l'article 14 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics. Els termes "tribunal d'excepció" i "procediment simplificat" no inclouen cap tribunal penal internacional dels quals la Federació de Rússia ha reconegut les atribucions i la competència;

2. si existeixen raons serioses per pensar que la persona de la qual es reclama l'extradició ha estat o serà sotmesa, a l'estat requeridor, a la tortura o a penes o tractaments cruels, inhumans o degradants, o si aquesta persona no s'ha beneficiat o no es beneficiarà de les garanties mínimes que estipula l'article 14 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics;

3. per raons humanitàries, si escau pensar que l'extradició pugui implicar serioses complicacions per a la persona

a extradir, a causa de la seva edat avançada o el seu estat de salut.

Article 2, apartats 3 i 4

La Federació de Rússia es reserva el dret de no extradir una persona si aquesta mesura és susceptible de perjudicar la seva sobirania, la seva seguretat, el seu ordre públic o d'altres interessos majors. El dret federal de la Federació de Rússia determina aquelles infraccions que no poden donar lloc a extradició.

Article 3

La Federació de Rússia parteix del principi que les disposicions de l'article 3 del Conveni s'han d'aplicar amb vista a garantir que ningú no es pugui sotstreure a les seves responsabilitats pel que fa a una infracció prevista pel Conveni.

Les "infraccions polítiques" no existeixen en el sistema jurídic de la Federació de Rússia. Sigui com sigui, quan la Federació de Rússia prengui una decisió en matèria d'extradició, no considerarà, en especial, com una "infracció política" o com "un fet connex a una infracció d'aquestes característiques", a més de les infraccions estipulades pel Protocol addicional de 1975 al Conveni europeu d'extradició de 1957, els actes o les omissions següents:

1. els crims contra la humanitat que preveuen els articles II i III del Conveni internacional sobre l'eliminació i la repressió del crim d'*apartheid* (1973) i els articles 1 i 4 del Conveni contra la tortura i altres penes o tractaments cruels, inhumans o degradants (1984);

2. les infraccions previstes a l'article 85 del Protocol addicional (I) als Convenis de Ginebra, de data 12 d'agost de 1949, relatiu a la protecció de les víctimes dels conflictes armats internacionals (1977), i als articles 1 i 4 del Protocol addicional (II) relatiu a la protecció de les víctimes dels conflictes armats no internacionals (1977);

3. les infraccions previstes al Conveni per a la repressió de la captura il·lícita d'aeronaus (1970), el Conveni per a la repressió d'actes il·lícits contra la seguretat de l'aviació civil (1971) i el Protocol per a la repressió dels actes il·lícits de violència en els aeroports utilitzats per l'aviació civil internacional (1988), que completa

el Conveni de 1971 anteriorment esmentat;

4. les infraccions greus que estipula el Conveni sobre la prevenció i la repressió de les infraccions contra les persones que gaudeixen d'una protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics (1973);

5. les infraccions que estipula el Conveni internacional contra la presa d'ostatges (1979);

6. les infraccions que estipula el Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears (1980);

7. les infraccions que estipula el Conveni de les Nacions Unides contra el tràfic il·lícit d'estupefaents i de substàncies psicòtropes (1988); com també altres infraccions estipulades per tractats internacionals multilaterals.

Article 6, apartat 1.a

Segons el primer apartat de l'article 61 de la Constitució de la Federació de Rússia, no es pot extradir cap ciutadà de la Federació de Rússia vers un altre estat.

Article 16

La Federació de Rússia no assumeix cap responsabilitat pel que fa a les demandes de reparació de perjudicis materials i morals de l'execució, en el si de la Federació de Rússia, de la detenció provisional d'una persona en aplicació de l'article 16.

Article 18, apartats 4 i 5

La Federació de Rússia no assumeix cap responsabilitat pel que fa a les demandes de reparació de perjudicis materials i morals que resultin del fet que el lliurament d'una persona que hagi estat l'objecte d'una decisió d'extradició, hagi estat tornada o refusada.

Article 21

El trànsit d'una persona a extradir pel territori de la Federació de Rússia s'autoritza en les mateixes condicions que les d'extradició.

Article 23

Els documents relatius a l'extradició a trametre a la Federació de Rússia s'han d'acompanyar amb una traducció certificada conforme al rus, anglès o francès.

A propòsit de la reserva formulada per Portugal

La Federació de Rússia comparteix l'opinió manifestada en les declaracions respectives del Govern de la República Federal d'Alemanya (4 de febrer de 1991), d'Àustria (4 de juny de 1991) i de Suïssa (21 d'agost de 1991) respecte de la reserva formulada per Portugal amb data 12 de febrer de 1990 a propòsit de l'article 1 del Conveni.

La reserva formulada per Portugal, a propòsit de l'article 1 del Conveni, solament és compatible amb el sentit i l'objecte del Conveni si el refús d'extradir una persona que ha comès una infracció susceptible d'una pena de caràcter perpetu o d'una mesura de seguretat, és lluny de ser de naturalesa absoluta. La Federació de Rússia comprèn que la reserva esmentada significa que l'extradició solament es refusa si la legislació de la part requeridora no autoritza que un tribunal estudiï la possibilitat d'una llibertat condicional respecte d'una persona que ha estat condemnada a una pena d'emprisonament a perpetuïtat i que ha complert una part d'aquesta pena o que ha passat un cert període de detenció.

Reserves i declaracions consignades en l'instrument de ratificació dipositat el 10 de desembre de 1999 - Original en anglès i rus

1) Pel que fa a l'article 1 del conveni, la Federació de Rússia es reserva el dret de refusar l'extradició:

a. si l'extradició és demanada per tal de portar la persona davant d'un tribunal d'excepció o de sotmetre-la a un procediment simplificat, o de fer-li complir la pena dictada per un tribunal d'excepció o en el marc d'un procediment simplificat, quan hi ha motius per suposar que durant aquests procediments, la persona no s'ha beneficiat o no es beneficiarà de les garanties mínimes que s'enuncien a l'article 14 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics i als articles 2, 3 i 4 del Protocol núm. 7 a la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals. Els termes "tribunal d'excepció" i "procediment simplificat" no cobreixen cap tribunal penal internacional l'au-

toritat i la competència del qual hagin estat reconegudes per la Federació de Rússia;

b. si hi ha motius per pensar que la persona de la qual es demana l'extradició ha estat o serà sotmesa, a l'estat requeridor, a tortura o a penes o tractaments cruels, inhumans o degradants durant el procediment penal, o que la persona no s'ha beneficiat o no es beneficiarà de les garanties mínimes que s'enuncien a l'article 14 del Pacte internacional relatiu als drets civils i polítics i dels articles 2, 3 i 4 del Protocol núm. 7 a la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals;

c. per consideracions humanitàries, si hi ha motius per pensar que l'extradició de la persona li pot suposar conseqüències greus atesa la seva edat avançada o el seu estat de salut.

2) Pel que fa als apartats 3 i 4 de l'article 2 del Conveni, la Federació de Rússia es reserva el dret de no extradir una persona l'extradició de la qual pot suposar el risc d'atemptar contra la seva sobirania, contra la seva seguretat, contra el seu ordre públic o contra altres interessos majors. Les infraccions que no donen lloc a l'extradició són determinades per la llei federal.

3) La Federació de Rússia no assumirà cap responsabilitat pel que fa a les demandes de reparació de perjudicis materials i/o morals que resultin de la detenció provisional d'una persona en el si de la Federació de Rússia, en aplicació de l'article 16 del Conveni.

4) De conformitat amb els apartats 4 i 5 de l'article 18 del Conveni, la Federació de Rússia no assumirà cap responsabilitat pel que fa a les demandes de reparació de perjudicis materials i/o morals que resultin del retard o de l'anul·lació del lliurament de les persones de les quals es demana l'extradició.

5) La Federació de Rússia declara que segons l'article 23 del Conveni, els documents que caldrà presentar relatius a una extradició sol·licitada a la Federació de Rússia s'hauran d'acompanyar de la seva traducció al rus certificada conforme.

6) La Federació de Rússia considera que les disposicions de l'article 3 del

conveni s'han d'aplicar a fi de garantir que ningú pugui sostreure's a les seves responsabilitats relatives a una infracció a què fa referència el Conveni.

7) La Federació de Rússia considera que la seva legislació no preveu la noció d'"infraccions polítiques". En tots aquells casos en què decideixi una extradició, la Federació de Rússia no considerarà com una "infracció política" o una "infracció connexa a una infracció d'aquest tipus" a més de les infraccions previstes a l'article 1 del Protocol addicional de 1975 al Conveni europeu d'extradició de 1957, els actes següents:

a. els crims contra la humanitat previstos als articles 2 i 3 del Conveni internacional sobre l'eliminació i la repressió del crim d'*apartheid* (1973) i els articles 1 i 4 del Conveni contra la tortura i altres penes o tractaments cruels, inhumans o degradants (1984);

b. les infraccions previstes a l'article 85 del Protocol addicional (I) als Convenis de Ginebra del 12 d'agost de 1949 relatiu a la protecció de les víctimes dels conflictes armats internacionals (1977), i als articles 1 i 4 del Protocol addicional (II) als Convenis de Ginebra del 12 d'agost de 1949 relatiu a la protecció de les víctimes dels conflictes armats no internacionals (1977);

c. les infraccions previstes en el Conveni per a la repressió de la captura il·lícita d'aeronaus (1970), el Conveni per a la repressió d'actes il·lícits dirigits contra la seguretat de l'aviació civil (1971), i el Protocol per a la repressió dels actes il·lícits de violència en els aeroports que serveixen a l'aviació civil internacional (1988), que completa el Conveni de 1971 esmentat;

d. els crims que s'estipulen en el Conveni sobre la prevenció i la repressió de les infraccions contra les persones que es beneficien d'una protecció internacional, inclosos els agents diplomàtics (1973);

e. els crims que preveu el Conveni internacional sobre la presa d'ostatges (1979);

f. les infraccions previstes en el Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears (1980);

g. les infraccions previstes en el Conveni de les Nacions Unides contra el tràfic il·lícit d'estupefaents i de substàncies psicòtropes (1988);

h. altres crims comparables previstos en els tractats internacionals multilaterals dels quals la Federació de Rússia és part.

8) Pel que fa a la lletra a de l'apartat 1 de l'article 6 del Conveni, la Federació de Rússia declara que segons l'article 61 (part I) de la Constitució de la Federació de Rússia, un ciutadà de la Federació de Rússia no pot ser extradit vers un altre estat.

9) La Federació de Rússia declara que segons l'article 21 del Conveni, el trànsit d'una persona extradida a través del territori de la Federació de Rússia s'autoritzarà en les mateixes condicions que l'extradició.

10) La Federació de Rússia comparteix l'opinió manifestada pel Govern de la República Federal d'Alemanya en la seva declaració de data 4 de febrer de 1991; pel Govern de la República d'Àustria en la seva declaració del 4 de juny de 1991, i pel Govern de la Confederació Helvètica en la seva declaració de data 21 d'agost de 1991, relativa a la reserva formulada per Portugal el 12 de febrer de 1990 respecte de l'article 1 del Conveni. La reserva formulada per Portugal respecte de l'article 1 del Conveni és compatible amb l'objecte i la finalitat del Conveni excepte si el refús d'extradir una persona que ha comès una infracció punible amb una pena d'empresonament a perpetuïtat o que el tribunal ha posat en detenció a títol preventiu és absolut. Això permet d'interpretar la reserva en qüestió en el sentit de concedir l'extradició solament si la llei de l'estat requeridor preveu la possibilitat d'examinar de nou el cas d'una persona condemnada a una pena d'empresonament a perpetuïtat que ha complert una part de la dita pena o que ha estat detinguda un cert temps amb vista a un alliberament condicional.

11) L'Oficina del procurador general és l'òrgan designat per la Federació de Rússia per tractar dels casos d'extradició.

Contra una decisió d'extradició presa per les autoritats competents de la Federació de Rússia la persona interessada

podrà interposar recurs davant dels tribunals, de conformitat amb la legislació de la Federació de Rússia.

Suècia

Declaracions i reserves consignades a l'instrument de ratificació, dipositat el 22 de gener de 1959 - Original en francès

Declaracions

a. respecte de l'article 6

en el sentit del present Conveni, el terme "súbdits" designa, a més dels súbdits suecs, els estrangers domiciliats a Suècia, els súbdits de Dinamarca, de Finlàndia, d'Islàndia i de Noruega, com també els estrangers domiciliats en aquests estats.

b. respecte de l'article 21

el trànsit demanat solament s'atorga en les mateixes condicions que l'extradició, tenint en compte les circumstàncies de cada cas individual.

Reserves

a. a l'article 1

Suècia es reserva, en atorgar l'extradició, el dret d'estipular que la persona extradida no haurà de comparèixer davant d'un tribunal que únicament estigui habilitat per jutjar les infraccions de la naturalesa considerada a títol provisional o en circumstàncies particulars excepcionals, com també el de refusar l'extradició a l'efecte de l'execució d'una pena dictada per un tribunal d'excepció.

Suècia es reserva el dret de refusar l'extradició en casos particulars si aquesta mesura, a causa de l'edat, l'estat de salut o qualsevol altra condició lligada a la persona en qüestió, i considerant també la naturalesa de la infracció i els interessos de l'estat requeridor, és clarament inconciliable amb els deures humanitaris.

b. a l'article 2

(Reserva modificada per carta del Ministeri d'Afers Estrangers, de data 14 d'abril de 1967, enregistrada a la Secretaria General el 21 d'abril de 1967 - Original en anglès)

L'extradició d'una persona que encara no ha estat jutjada definitivament pel fet

incriminat pel motiu del qual es demana l'extradició, solament s'atorga si el dit fet correspon a un delicte castigat, per la llei sueca, amb una pena d'empresonament de més d'un any.

c. a l'article 3

Suècia es reserva el dret de considerar, segons les circumstàncies lligades al cas en qüestió, la infracció que s'esmenta a l'apartat 3 del present article com una infracció política.

d. a l'article 4

si la infracció militar també comporta una infracció a causa de la qual s'ha atorgat l'extradició, Suècia es reserva el dret d'estipular que no es podrà sotmetre la persona extraditada a una pena infligida en aplicació de disposicions relatives a les infraccions comeses pels militars.

e. a l'article 12

per bé que la sentència dictada o l'ordre de detenció lliurada per un tribunal o per un jutge en un estat part en el Conveni s'accepten generalment, Suècia es reserva el dret de refusar l'extradició sol·licitada si, de l'examen del cas en qüestió, en resulta que la sentència o l'ordre de detenció són mal fonamentades.

f. a l'article 18

si la persona l'extradició de la qual s'ha atorgat no ha estat acollida en la data fixada per l'estat requeridor, Suècia es reserva el dret d'anul·lar immediatament la mesura privativa de llibertat de la qual és objecte.

Suïssa

Declaracions i reserves consignades a l'instrument de ratificació, dipositat el 20 de desembre de 1966 - Original en francès

Ad article 1

El Consell Federal suís declara que tota extradició atorgada per Suïssa queda sotmesa a la condició que no es faci comparèixer l'inculpat davant d'un tribunal d'excepció. Per consegüent, es reserva el dret de refusar l'extradició:

a. si hi ha la possibilitat que l'inculpat, en cas d'extradició, comparegui davant d'un tribunal d'excepció i si l'estat requeridor no assegura, de manera

considerada com a suficient, que la sentència la dictarà un tribunal al qual les prescripcions d'organització judicial atribueixen d'una manera general la competència de dictar en matèria penal;

b. si ha de servir a l'execució d'una pena dictada per un tribunal d'excepció.

Ad article 2, apartat 2

(Declaració modificada per carta del representant permanent de Suïssa, de data 25 de gener de 1983, enregistrada a la Secretaria General el 26 de gener de 1983 - Original en francès)

El Consell Federal de Suïssa declara que, si s'atorga o ha estat atorgada una extradició per una infracció a causa de la qual l'extradició és autoritzada pel dret suís, Suïssa pot estendre els efectes a qualsevol altre fet punible segons una disposició de dret comú de la legislació suïssa.

Ad article 3, apartat 3

En derogació de l'article 3, apartat 3, del Conveni, Suïssa es reserva el dret de refusar també l'extradició basant-se en l'article 3, apartat 1, quan la dita extradició es demana per un atemptat contra la vida d'un cap d'estat o d'un membre de la seva família.

Ad article 6

(Declaració modificada per carta del representant permanent de Suïssa, de data 25 de gener de 1983, enregistrada a la Secretaria General el 26 de gener de 1983 - Original en francès)

El Consell Federal declara que el dret suís solament autoritza l'extradició de súbdits suïssos en les condicions restrictives que estipula l'article 7 de la Llei federal del 20 de març de 1981 sobre l'assistència mútua internacional en matèria penal. Les infraccions comeses fora de Suïssa i castigades segons la llei suïssa com a crims o delictes poden ser perseguides i jutjades per les autoritats suïsses si es compleixen les condicions legals -quan han estat comeses contra suïssos (article 5 del Codi penal suís, del 21 de desembre de 1937); - quan, segons el

dret suís podrien donar lloc a extradició i han estat comeses per un suís (article 6 del Codi penal suís); - quan han estat comeses a bord d'un vaixell suís o d'una aeronau suïssa (article 4 de la Llei federal del 23 de setembre de 1953 sobre la navegació marítima sota bandera suïssa; article 97 de la Llei federal del 21 de desembre de 1948 sobre la navegació aèria); - quan les disposicions legals particulars ho estipulen per a certes infraccions (article 202 i 240 del Codi penal suís; article 19 de la Llei federal del 3 d'octubre de 1951 sobre els estupefaents; article 101 de la Llei federal del 19 de desembre de 1958 sobre la circulació per carretera; article 16 de la Llei federal del 14 de març de 1958 sobre la responsabilitat de la Confederació, dels membres de les seves autoritats i dels seus funcionaris; article 12 de la Llei federal del 26 de setembre de 1958 sobre la garantia contra els riscos a l'exportació).

De conformitat amb la Llei amb data 20 de març de 1981 sobre l'ajuda mútua internacional en matèria penal, altres infraccions comeses a l'estranger per un súbdit suís poden ser reprimides a Suïssa a petició de l'estat en què aquestes infraccions han estat comeses, quan la persona perseguida es troba a Suïssa i ha de respondre d'altres infraccions més greus i quan la seva absolució o l'execució d'una sanció a Suïssa exclou qualsevol altra persecució pel mateix fet a l'estat requeridor.

Ad article 9

a. Suïssa es reserva el dret de refusar igualment l'extradició, en derogació de l'article 9, quan les decisions que motiven el refús d'extradició, en derogació d'aquesta disposició, s'han pronunciat en un estat tercer al territori en el qual s'ha comès la infracció.

b. Suïssa es reserva, a més, el dret d'atorgar l'extradició, contràriament a l'article 9, 1a frase, del Conveni, quan l'ha atorgat per altres infraccions i l'estat requeridor ha demostrat que nous fets o mitjans de prova dels quals s'ha assabentat justifiquen una revisió de la decisió que ha motivat el refús de l'extradició segons aquest article, o quan la persona buscada no ha complert la totalitat o una part de la pena o de la mesura dictada contra ella per aquesta decisió.

Ad article 11

Suïssa es reserva, per analogia, el dret d'aplicar l'article 11 també en els casos en què el dret de la part requeridora preveu que l'inculpat pot, a causa del fet que dóna lloc a l'extradició, veure's obligat a complir una pena que atempti contra la seva integritat corporal o estar sotmès, contra la seva voluntat, a una mesura d'aquestes característiques.

Ad article 14, apartat 1, lletra b

El Consell Federal suís declara que les autoritats suïsses consideren l'ampliació com a definitiva en el sentit de l'article 14 del Conveni, si permet a la persona extraditada de circular lliurement sense violar les regles de conducta i altres condicions imposades per l'autoritat competent. Les autoritats suïsses consideren que l'extradit sempre és susceptible de tenir la possibilitat d'abandonar el territori d'un estat en el sentit d'aquesta disposició quan ni una malaltia ni alguna altra restricció real de la seva llibertat de moviment no li impedeix, de fet, d'anar-se'n.

Ad article 16, apartat 2

Suïssa demana que qualsevol sol·licitud que li és tramesa segons l'article 16, apartat 2, contingui una breu descripció dels fets que s'imputen a la persona buscada, incloent-hi les indicacions essencials que permetin d'apreciar el caràcter de la infracció segons el dret d'extradició.

Ad article 21

Suïssa es reserva el dret de no autoritzar, tampoc, el trànsit quan el fet imputat a la persona buscada cau sota l'efecte de l'article 5 del Conveni o constitueix una violació de prescripcions que restringeixen el comerç de mercaderies o que institueixen una reglamentació del mercat.

Ad article 23

Suïssa demana que les sol·licituds en matèria d'extradició trameses a les seves autoritats com també els seus annexos, s'acompanyin d'una traducció en llengua alemanya, francesa o italiana, si no estan redactades en una d'aquestes llengües.

Declaració consignada en una carta del representant permanent de data 21 d'agost de 1991, enregistrada a la Secretaria General el 22 d'agost de 1991 - Original en francès

Referint-me a la reserva formulada per Portugal respecte de l'article 1, lletra c, del Conveni europeu d'extradició, tinc l'honor de comunicar-vos que el meu Govern s'adhereix a la declaració del Govern alemany a aquest respecte, la qual us va ser comunicada amb data 4 de febrer de 1991, com també a la declaració, de la qual us van informar amb data 4 de juny de 1991, del Govern austríac, que també es va adherir a la interpretació alemanya.

De fet, la reserva esmentada solament és compatible amb el sentit i l'objecte del Conveni si no s'oposa sense distinció a l'extradició en tots els casos en què es pot dictar una pena de privació de llibertat a perpetuïtat o ordenar una mesura de seguretat. El meu Govern també comprèn la reserva en aquest sentit en què l'extradició no es refusa si, de conformitat amb el dret de l'estat requeridor, la persona condemnada a una pena privativa de llibertat a perpetuïtat no disposa de cap mitjà que li permeti d'obtenir, després d'haver complert una part determinada de la pena o de la mesura, l'examen per un tribunal d'una possible remissió amb posada a prova per al que queda de sanció.

Turquia

Reserva consignada en una carta del Ministeri d'Afers Estrangers, de data 30 de novembre de 1957, lliurada al secretari general en el moment de la signatura, el 13 de desembre de 1957 - Original en francès

Les garanties que s'esmenten a l'article 11 es limiten al procediment següent:

En cas d'extradició a Turquia d'una persona condemnada a la pena capital o d'una persona acusada d'un crim susceptible de la pena capital, la part requerida la legislació de la qual no preveu la pena capital, té l'autorització de trametre una demanda de commutació de la dita pena capital per reclusió a perpetuïtat. El Govern turc trametrà aquesta demanda a la Gran Assemblea Nacional, la qual rati-

fica, en última instància, una condemna a la pena capital, en la mesura en què l'Assemblea no s'hagués pronunciat anteriorment a aquest respecte.

Declaració consignada en una carta del representant permanent de Turquia, de data 15 de juny de 1994, enregistrada a la Secretaria General, el 21 de juny de 1994 - Original en francès

Respecte de les reserves i les declaracions fetes per Polònia en el moment de la ratificació del Conveni europeu d'extradició, el Govern turc comparteix les interpretacions anteriorment formulades per la República Federal d'Alemanya i per Àustria, respectivament enregistrades el 13 d'octubre de 1993 i l'11 de gener de 1994.

El Govern turc considera que la declaració de Polònia relativa a l'article 6, apartat 1.b, que assimila les persones que es beneficien de l'asil a Polònia amb súbdits polonesos, solament és compatible amb l'objecte i la finalitat del Conveni si no s'aplica als casos d'extradició de dites persones vers un estat tercer respecte d'aquell al títol del qual l'asil s'ha atorgat.

Ucraïna

Reserves i declaracions consignades a l'instrument de ratificació, dipositat l'11 de març de 1998 - Original en anglès i ucraïnès

Article 1

Ucraïna es reserva el dret de no procedir a l'extradició si la persona de la qual es demana l'extradició, no pot, pel fet del seu estat de salut, ser extraditada sense perjudici per a la seva salut.

Article 2, apartat 1

Ucraïna solament atorga l'extradició per infraccions punibles amb l'empresonament per a un període màxim no inferior a un any o per a una pena més severa.

Article 4

L'extradició per infraccions criminals ordinàries que constitueixen, alhora, infraccions militars solament es fa amb la condició que la persona de la qual es demana l'extradició no hagi de ser perseguida segons la llei marcial.

Article 6, apartat 1, lletres a i b

Ucraïna no extradeix els ciutadans d'Ucraïna vers un altre estat. A l'efecte de l'aplicació del Conveni, es considera com a ciutadà d'Ucraïna tota persona que, de conformitat amb les lleis d'Ucraïna, és ciutadana d'Ucraïna en el moment en què es pren la decisió de l'extradició.

Article 21, apartat 5

Ucraïna autoritza el trànsit d'una persona a extradir pel seu territori en les mateixes condicions amb les quals atorga l'extradició.

Article 23

Les demandes d'extradició i els documents annexos s'han de trametre a Ucraïna amb una traducció a l'ucraïnès o en una de les llengües oficials del Consell d'Europa, si no estan redactades en aquestes llengües.

Xipre

Declaracions i reserves realitzades en el moment de la signatura, el 18 de setembre de 1970 - Original en anglès

Article 1

L'article 11.2.f de la Constitució xipriota prohibeix l'extradició dels seus súbdits. Per consegüent, les disposicions de l'article 1 del Conveni, pel que fa a la República de Xipre, s'han de limitar a l'extradició d'estrangers.

Article 6

Atès que la Constitució no autoritza l'extradició dels súbdits de la República de Xipre (vegeu declaració relativa a l'article 1), el terme "súbdits" en el sentit del Conveni designa, pel que fa a Xipre, "els ciutadans de la República de Xipre o les persones que, en virtut de les disposicions vigents sobre la nacionalitat xipriota, estiguin habilitades a esdevenir ciutadans de la República".

A més, segons les disposicions del Codi penal xipriota, a Xipre, els súbdits de la República poden ser perseguits per un delictes punible amb la pena capital o amb una pena d'empresonament de més de dos anys comès en un país estranger, si l'acte o l'omissió que constitueix delictes és legalment punible per la llei del país on ha estat comès.

Article 11

Segons el Codi penal xipriota, quan un ciutadà de Xipre comet, en un país estranger, un delictes castigat amb la pena capital per la llei xipriota, però no per la legislació del país estranger, la pena capital no és aplicada a Xipre; l'autor del delictes, però, és susceptible de qualsevol altra pena que pot anar fins a l'empresonament a perpetuïtat.

Article 21, apartat 2

Pel que fa als súbdits de la República, la declaració feta respecte dels articles 1 i 6 també s'aplica a aquest apartat.

Israel

Declaracions i reserves consignades a l'instrument d'adhesió, dipositat el 27 de setembre de 1967 - Original en anglès

Declaracions

Declaració respecte de l'article 21

Israel solament atorga el trànsit d'una persona en el supòsit que, si l'estat requeridor demana l'extradició d'Israel de la persona reclamada, res no s'oposarà legalment perquè aquesta persona sigui declarada susceptible d'extradició i sigui extradida.

Declaració respecte de l'article 22

Les declaracions escrites o les declaracions recollides sota jurament o no, o còpies certificades conformes d'aquestes declaracions, l'ordre de detenció i els altres documents judicials que estableixin l'existència de la condemna, es rebran com a proves vàlides en el procediment d'examen de la demanda d'extradició si duen la signatura o si s'acompanyen de l'atestació d'un jutge o d'un funcionari de l'estat requeridor o si són autèntics amb el segell del Ministeri de Justícia.

Reserves

Reserva relativa a l'article 2 i a l'article 4

Israel solament atorga l'extradició d'una persona si aquesta és perseguida o ha estat condemnada a l'estat requeridor per un fet que, si s'hagués comès a Israel, constituïria una de les infraccions següents:

a. Tota infracció punible amb la pena capital o amb un empresonament de més de tres anys (fins i tot si la pena és

més lleu quan la condemna la dicta un tribunal d'instància), exceptuant:

1. una infracció de la qual una persona solament pot ser inculpada si, en el moment de ser comesa, és soldat en el sentit de la Llei de justícia militar 5715-1955;

2. les infraccions que disposa l'article 85 de l'Ordenament de 1936 que promulga el Codi penal (fet d'impedir per la força o d'obstaculitzar l'avis d'un agent competent de la força pública o la seva presència en cas d'atropament sediciós o d'aldarull) o per la Llei 5719-1959, que modifica disposicions del dret penal relatives a la bigàmia (bigàmia);

3. les infraccions que disposa la Llei 5712-1952, que modifica disposicions del dret penal relatives a les temptatives de vies de fet contra agents de la força pública, o per una de les lleis que s'enumeren en l'annex de la Llei 5711-1951, sobre la jurisdicció en matèria de prevenció del mercantilisme i de l'especulació (lleis, reglaments i reglaments locals diversos que regeixen el sotsarrendament i l'al·lotjament de pensionistes, com també la distribució, els preus i el control de la venda de productes alimentaris).

b. una infracció castigada amb una pena més lleu que les esmentades i qualificada com a tal per la Llei 5712-1952, que modifica les disposicions del dret penal relatives a la corrupció, o per un dels articles següents de l'Ordinació de 1936 que promulga el Codi penal: 88 (el fet d'obstaculitzar de manera sediciosa la sortida d'una nau); 109B, 110-115 (diverses infraccions que consisteixen en abús comès en l'exercici de funcions públiques); 120-122, 124 (jurament fals, el fet d'induir testimonis en error, destrucció de proves, coalició amb vista a obstaculitzar el curs de la justícia i suborn de testimonis); 140 (abús de confiança comès per funcionaris públics); 146 (comerc carnal de la religió); 156, 158, 159 (comerc carnal del marit amb una menor de 15 anys, ultratge i atemptat al pudor comès sobre una persona de menys de 16 anys); 161 d. (sodomia); 185, 186 (negligència en el subministrament d'aliments, etc., a infants i abandonament d'infants); 195 (propagació d'una infecció o d'una malaltia perillosa); 218 (homicidi per imprudència); 242,

250 (vies de fet que hagin implicat ferides corporals); 261, 262 (treball obligatori i arrest o detenció arbitraris); 270 (vol), 304 b. i c. (defraudació de creditors); 305 (coalició amb vista a defraudar el públic); 310 (encobriments); 350 (imitació de bitllets de banc); 359, 360, 363-366 (falsificació); o per la llei 5723-1963, que modifica les disposicions del dret penal relatives a l'engany, al xantatge i a l'extorsió (engany i falsificació).

Reserva relativa a l'article 2

Israel solament atorga l'extradició d'una persona inculpada d'una infracció, si s'estableix davant d'un tribunal d'Israel que existeixen proves suficients per justificar el seu processament a Israel, a causa d'una infracció similar.

Reserva relativa a l'article 9

Israel no accepta una demanda d'extradició si la persona reclamada s'ha beneficiat d'una gràcia o d'una remissió de pena en l'estat requeridor pel fet delictiu en qüestió.

Reserva relativa a l'article 14

Israel no atorga l'extradició en derogació de la regla de l'especialitat, excepte:

- a. si la persona reclamada ha estat, en absència seva, declarada susceptible d'extradició també per l'altre fet, després d'haver tingut la possibilitat de fer-se representar en el procediment que preveu aquesta declaració;
- b. amb la condició que la persona reclamada no serà perseguida, ni jutjada, ni detinguda amb vista a l'execució d'una pena, excepte si, havent abandonat el territori de l'estat requeridor després de la seva extradició hi hagi tornat lliurement, o que havent tingut la possibilitat de fer-ho no hagi abandonat el territori de l'estat requeridor en els 60 dies següents.

Reserva relativa a l'article 15

L'article 15 s'interpreta en el sentit que a l'article 14, apartat 1b., les paraules "en els 45 dies" siguin substituïdes per les paraules "en els 60 dies".

Declaració consignada en una carta de l'ambaixador d'Israel encarregat de les relacions amb el Consell d'Europa, de data 2 de desembre de 1997, enregistrada a la Secretaria General el 5 de desembre de 1997 - Original en anglès

Respecte de l'article 23 del Conveni, el Govern de l'estat d'Israel demana que els documents que la part requeridora ha de presentar es tradueixin a l'anglès o a l'hebreu.

El Govern del Principat d'Andorra formula les reserves i les declaracions següents al Conveni europeu d'extradició

Reserves

Article 1

La Constitució del Principat d'Andorra prohibeix en l'article 85.2 les jurisdiccions especials. En aquest sentit, Andorra no concedirà l'extradició quan la persona reclamada ha de ser jutjada en l'estat requeridor per una jurisdicció d'aquest tipus o quan l'extradició és demanada per a l'execució d'una pena o d'una mesura de seguretat imposada per una jurisdicció d'aquest tipus.

D'igual manera, de conformitat amb l'article 14, apartats 12, 13, 14 i 15 de la Llei qualificada d'extradició del Principat d'Andorra, no s'atorga l'extradició:

- a) Quan la condemna resulta d'un error manifest.
- b) Quan l'extradició és susceptible de tenir conseqüències d'una gravetat excepcional per a la persona reclamada, especialment a causa de la seva edat o del seu estat de salut.
- c) Quan la persona reclamada seria jutjada en l'estat requeridor per un tribunal que no assegurés les garanties fonamentals de procediment i de protecció dels drets de la defensa o per un tribunal constituït especialment per al seu cas particular com a única persona implicada o no.

Article 12

El Principat d'Andorra es reserva el dret d'exigir de la part requeridora la presentació de proves que estableixin

una presumpció suficient que la persona reclamada ha comès la infracció per la qual es demana l'extradició. La demanda es pot refusar si les proves semblen insuficients.

Declaracions

Article 6.1

L'article 14.1 de la Llei qualificada d'extradició prohibeix l'extradició de les persones de nacionalitat andorrana.

Als efectes del present Conveni s'entén per "súbdit" tota persona que tingui la nacionalitat andorrana en el moment de la comissió dels fets en aplicació del que disposa la Llei qualificada de la nacionalitat andorrana.

Article 11

L'article 8.3 de la Constitució del Principat d'Andorra prohibeix la pena de mort.

Quan el delictes pel qual es demana l'extradició pot ser castigat amb la pena de mort segons la llei de la part requeridora, el Principat d'Andorra denega l'extradició, llevat que la part requeridora assegurari de manera considerada com a suficient per la part requerida que aquesta mesura no serà executada.

Article 16.2

En cas de demanda de detenció provisional, el Principat d'Andorra necessita com a complement d'informació una breu exposició dels fets imputats a la persona reclamada.

Article 21.5

El Principat d'Andorra solament concedirà el trànsit quan es compleixin totes les condicions previstes per concedir l'extradició de conformitat amb el present Conveni.

Article 23

El Principat d'Andorra sol·licita de la part requeridora la traducció al català, a l'espanyol o al francès de la demanda d'extradició i dels documents que l'acompanyen.

Protocol adicional al Conveni europeu d'extradició, Estrasburg, 15.X.1975

Els estats membres del Consell d'Europa, signataris del present Protocol,

Vistes les disposicions del Conveni europeu d'extradició, obert a la signatura a París el 13 de desembre de 1957 (d'ara endavant anomenat "el Conveni"), i vistos principalment els seus articles 3 i 9;

Considerant que és pertinent de completar aquests articles amb vista a reforçar la protecció de la comunitat humana i de les persones,

Han convingut el següent:

Títol I

Article 1

Per a l'aplicació de l'article 3 del Conveni, no es consideren infraccions polítiques:

- a) els crims contra la humanitat previstos al Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi, adoptat el 9 de desembre de 1948 per l'Assemblea General de les Nacions Unides;
- b) les infraccions previstes en els articles 50 del Conveni de Ginebra de 1949 per a la millora del tracte dels ferits i dels malalts a les forces armades mobilitzades, 51 del Conveni de Ginebra de 1949 per a la millora de la situació dels ferits, dels malalts i dels naufragats de les forces armades a la mar, 130 del Conveni de Ginebra de 1949 relatiu al tractament dels presoners de guerra, i 147 del Conveni de Ginebra de 1949 relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra; i
- c) qualsevol violació anàloga de les lleis sobre la guerra que estiguin en vigor al moment de l'entrada en aplicació del present Protocol i dels costums de la guerra que existeixin en aquell moment, que no estigui prevista en les disposicions abans esmentades dels Convenis de Ginebra.

Títol II

Article 2

Es completa l'article 9 del Conveni amb el text següent; l'article 9 original del Conveni constitueix l'apartat 1 i les disposicions següents els apartats 2, 3 i 4:

"2. L'extradició d'una persona que hagi estat objecte d'una sentència ferma en un estat tercer, part contractant del Conveni, pel fet o pels fets a raó dels quals es presenta la demanda, no s'atorgarà:

- a) quan l'esmentada sentència hagi pronunciat la seva absolució;
- b) quan la pena privativa de llibertat o una altra mesura imposada:
 - i) hagi estat executada completament;
 - ii) hagi estat objecte d'una gràcia o d'una amnistia que n'afecti la totalitat o aquella part encara no executada;
- c) quan el jutge hagi constatat la culpabilitat de l'autor de la infracció sense dictar cap sanció.

3. Nogensmenys, en els casos previstos a l'apartat 2, es pot atorgar l'extradició:

- a) si el fet que ha donat lloc a la sentència ha estat comès contra una persona, una institució o un bé que té un caràcter públic en l'estat requeridor;
- b) si la persona que ha estat objecte de la sentència tenia per si mateixa un caràcter públic en l'estat requeridor;
- c) si el fet que ha donat lloc a la sentència ha estat comès totalment o parcialment en el territori de l'estat requeridor o en un lloc assimilat al seu territori;

4. Les disposicions dels apartats 2 i 3 no constitueixen cap obstacle per a l'aplicació de les disposicions nacionals més àmplies que concerneixen l'efecte *non bis in idem* atribuït a les decisions judicials pronunciades a l'estranger."

Títol III

Article 3

1. El present Protocol queda obert a la signatura dels estats membres del Consell d'Europa que hagin signat el Conveni. Serà ratificat, acceptat o aprovat. Els instruments de ratificació, d'acceptació o d'aprovació es dipositaran prop de la Secretaria General del Consell d'Europa.

2. El Protocol entra en vigor 90 dies després de la data del dipòsit del tercer instrument de ratificació, d'acceptació o d'aprovació.

3. Respecte de tot estat signatari que el ratifiqui, l'accepti o l'aprovi ulteriorment entra en vigor 90 dies després del dipòsit del seu instrument de ratificació, d'acceptació o d'aprovació.

4. Cap estat membre del Consell d'Europa no pot ratificar, acceptar o aprovar el present Protocol si no ha ratificat el Conveni simultàniament o amb anterioritat.

Article 4

1. Tot estat que s'hagi adherit al Conveni pot adherir-se al present Protocol després de l'entrada en vigor d'aquest.

2. L'adhesió s'efectua mitjançant el dipòsit, prop de la Secretaria General del Consell d'Europa, d'un instrument d'adhesió el qual esdevindrà efectiu 90 dies després de la data del seu dipòsit.

Article 5

1. Tot estat pot, en el moment de la signatura o en el moment del dipòsit del seu instrument de ratificació, d'acceptació, d'aprovació o d'adhesió, designar el territori o els territoris on s'aplicarà el present Protocol.

2. Tot estat pot, en el moment del dipòsit del seu instrument de ratificació, d'acceptació, d'aprovació o d'adhesió, o en qualsevol altre moment posterior, estendre l'aplicació del present Protocol, mitjançant declaració adreçada al secretari general del Consell d'Europa, a qualsevol altre territori designat dins la declaració, del qual assegurui les relacions internacionals o pel qual estigui habilitat a estipular.

3. Es podrà retirar tota declaració feta en virtut de l'apartat precedent, en rela-

ció amb tot territori designat en aquesta declaració, de conformitat amb les condicions previstes a l'article 8 del present Protocol.

Article 6

1. Tot estat pot declarar, en el moment de la signatura o en el moment del dipòsit del seu instrument de ratificació, d'acceptació, d'aprovació o d'adhesió, que no accepta l'un o l'altre dels títols I o II.

2. Tota part contractant pot retirar una declaració que hagi formulat ella mateixa en virtut de l'apartat precedent mitjançant una declaració adreçada al secretari general del Consell d'Europa, la qual esdevindrà efectiva a la data de la seva recepció.

3. No s'admet cap reserva a les disposicions del present Protocol.

Article 7

El Comitè Europeu per als Problemes Criminals del Consell d'Europa seguirà l'execució del present Protocol i facilitarà, tant com faci falta, la resolució amistosa de tota dificultat a què pugui donar lloc l'execució del Protocol.

Article 8

1. Tota part contractant pot, pel que la concerneix, denunciar el present Protocol adreçant una notificació al secretari general del Consell d'Europa.

2. La denúncia esdevindrà efectiva sis mesos després de la data de la recepció de la seva notificació pel secretari general.

3. La denúncia del Conveni comporta automàticament la denúncia del present Protocol.

Article 9

El secretari general del Consell d'Europa notifica als estats membres del Consell i a tot estat que s'hagi adherit al Conveni:

- a) tota signatura;
- b) el dipòsit de tot instrument de ratificació, d'acceptació, d'aprovació o d'adhesió;
- c) tota data d'entrada en vigor del present Protocol de conformitat amb el seu article 3;

d) tota declaració rebuda en aplicació de les disposicions de l'article 5 i tota retirada d'una declaració d'aquest tipus;

e) tota declaració formulada en aplicació de les disposicions de l'apartat 1 de l'article 6;

f) la retirada de tota declaració efectuada en aplicació de les disposicions de l'apartat 2 de l'article 6;

g) tota notificació rebuda en aplicació de les disposicions de l'article 8 i la data en què la denúncia esdevindrà efectiva.

En fe de la qual cosa, els sotasignats, degudament autoritzats a aquest efecte, signen el present Protocol.

Fet a Estrasburg el 15 d'octubre de 1975, en francès i en anglès, ambdós textos igualment fefaents, en un sol exemplar, que es dipositarà als arxius del Consell d'Europa. El secretari general del Consell d'Europa en trametrà còpia certificada conforme a cadascun dels estats signataris i adherits.

Estat de les signatures i les ratificacions del Protocol addicional al Conveni europeu d'extradició (*)

Obert a la signatura Entrada en vigor
Lloc: Estrasburg Condicions: 3
Ratificacions
Data: 15/10/75 Data: 20/08/79

Estats Membres	Data de signatura	Data de ratificació o adhesió	Data d'entrada en vigor	R: Reserves D: Declaracions T: Decl. territorials
Albània	19/05/98	19/05/98	17/08/98	
Alemanya				
Andorra				
Àustria				
Bèlgica	18/11/97	18/11/97	16/02/98	
Bulgària	30/09/93	17/06/94	15/09/94	
Croàcia	Adhesió	25/01/95	25/04/95	
Dinamarca	27/09/76	13/09/78	20/08/79	D
Eslovàquia	14/02/96	23/09/96	22/12/96	
Eslovènia	31/03/94	16/02/95	17/05/95	
Espanya	10/06/83	11/03/85	09/06/85	
Estònia	03/05/96	28/04/97	27/07/97	
França				
Geòrgia	22/03/00			
Grècia	18/06/80			
Hongria	19/11/91	13/07/93	11/10/93	R
Irlanda				
Islàndia	27/09/82	20/06/84	18/09/84	D
Itàlia				
Letònia	30/10/96	02/05/97	31/07/97	
Liechtenstein				
Lituània	09/11/94	20/06/95	18/09/95	
Luxemburg	15/10/75			
Malta				
Moldàvia	26/06/98			
Noruega	11/12/86	11/12/86	11/03/87	D
Països Baixos	13/07/79	12/01/82	12/04/82	D/T
Polònia	19/02/93	15/06/93	13/09/93	
Portugal	27/04/77	25/01/90	25/04/90	
Regne Unit				
"L'antiga República iugoslava de Macedònia"	28/07/99	28/07/99	26/10/99	
República Txeca	18/12/95	19/11/96	17/02/97	
Romania	30/06/95	10/09/97	09/12/97	
Rússia	07/11/96	10/12/99	09/03/00	D
San Marino				
Suècia	29/10/75	02/02/76	20/08/79	D
Suïssa	17/11/81	11/03/85	09/06/85	
Turquia				
Ucraïna	29/05/97	11/03/98	09/06/98	D
Xipre	01/09/78	22/05/79	20/08/79	
Estats no Membres				
Israel				

(*) Tractat obert a la signatura dels estats membres signataris del tractat STE 24 i a l'adhesió dels estats no membres adherents al tractat STE 24

Reserves i declaracions

Dinamarca

Declaració consignada en l'instrument de ratificació, dipositat el 13 de setembre de 1978 - Original en francès

En virtut de l'article 6.1 del Protocol addicional, declarem no acceptar el títol I.

Hongria

Reserva consignada en una carta del representant permanent d'Hongria, lliurada al secretari general en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, el 13 de juliol de 1993 - Original en anglès

Atès que l'article 6 del Protocol addicional al Conveni europeu d'extradició permet d'excloure íntegrament el títol I o el títol II, Hongria declara que no accepta el títol I del Protocol esmentat.

Per bé que el dret hongarès sigui conforme amb les lletres a i b de l'article 1 i no contingui cap disposició contrària a la lletra c, Hongria es reserva el dret de considerar, cas per cas, de satisfèr o no les demandes d'extradició basades en la lletra c.

Islàndia

Declaració realitzada en el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, el 20 de juny de 1984 - Original en anglès

Islàndia no accepta el títol I del Protocol.

Noruega

Declaració consignada en l'instrument de ratificació, dipositat l'11 de desembre de 1986 - Original en anglès

En aplicació de l'article 6, Noruega declara que no accepta el títol I del Protocol.

Països Baixos

Declaracions consignades en l'instrument d'acceptació dipositat el 12 de gener de 1982 - Original en anglès

El Govern del Regne dels Països Baixos accepta el dit Protocol per al Regne a Europa.

De conformitat amb l'article 6 del dit Protocol, el Govern del Regne dels Països Baixos declara que no accepta el títol I del Protocol.

Per bé que, respecte dels actes comesos durant un conflicte armat internacional, la legislació neerlandesa sigui totalment conforme amb l'article 1 (introducció i lletres a i b) i que no comporta disposicions contràries a l'article 1 (introducció i lletra c), el Govern del Regne dels Països Baixos es reserva el dret de refusar d'atorgar l'extradició en casos de violacions de les lleis i costums de guerra, comeses durant un conflicte armat no internacional.

Declaració consignada en una carta de la representació permanent dels Països Baixos, de data 20 de febrer de 1986, enregistrada a la Secretaria General el 21 de febrer de 1986 - Original en anglès

De resultes de la carta del representant permanent dels Països Baixos núm. 1799 amb data 24 de desembre de 1985, tinc l'honor d'informar-vos, en la vostra qualitat de dipositari dels tractats que s'enumeren com a annex, del següent:

Els tractats que s'enumeren en annex, en els quals el Regne dels Països Baixos és part (per al Regne a Europa) també s'apliquen a Aruba a partir del dia 1 de gener de 1986.

Llista dels convenis concernits per la declaració

86 Protocol addicional al Conveni europeu d'extradició (1975)

Declaració consignada en una carta del representant permanent dels Països Baixos, de data 14 de maig de 1986, enregistrada a la Secretaria General el 15 de maig de 1986 - Original en anglès

Tinc l'honor de recordar-vos que:

La declaració d'aplicabilitat a Aruba del Protocol addicional al Conveni europeu d'extradició (1975) i del segon Protocol addicional al Conveni europeu d'extradició (1978), s'ha de considerar

com una comunicació provisional, la qual es confirmarà com a definitiva quan el Conveni europeu d'extradició (1957) es declari aplicable a Aruba.

La comunicació anterior, relativa als dos protocols, es basava en un error administratiu, atès que els procediments nacionals a l'interior del Regne dels Països Baixos encara no han finalitzat.

Declaració consignada en una nota verbal de la representació permanent dels Països Baixos, de data 21 de juliol de 1993 i enregistrada a la Secretaria General el mateix dia - Original en anglès

La missió permanent del Regne dels Països Baixos declara que el Govern del seu país, de conformitat amb l'article 5, apartat 2, del Protocol addicional al Conveni europeu d'extradició i de conformitat amb l'article 8, apartat 2 del segon Protocol addicional de data 17 de març de 1978, estén l'aplicació d'ambdós protocols a les Antilles Holandeses i a Aruba pel que fa a les parts per a les quals el Conveni europeu d'extradició també s'aplica a les Antilles Holandeses i a Aruba. La declaració formulada pels Països Baixos quant al protocol addicional de data 15 d'octubre de 1975, també és vàlida per a les Antilles Holandeses i per a Aruba.

Rússia

Declaració consignada en una carta del primer viceministre d'Afers Estrangers de la Federació de Rússia, lliurada al secretari general en el moment de la signatura, el 7 de novembre de 1996 - Original en rus i anglès

Considerant la seva declaració relativa a l'article 3 del Conveni europeu d'extradició de 1957, la Federació de Rússia no considera com a exhaustiva la llista de les infraccions privades de caràcter polític que figura a l'article 1 d'aquest Protocol.

Declaració consignada en l'instrument de ratificació dipositat el 10 de desembre de 1999 - Original en anglès i rus

Tenint en compte la seva declaració relativa a l'article 3 del Conveni europeu

d'extradició del 13 de desembre de 1957, la Federació de Rússia no considera com a exhaustiva la llista de les infraccions privades de caràcter polític, previstes a l'article 1 del Protocol addicional del 15 d'octubre de 1975 al Conveni europeu d'extradició de data 13 de desembre de 1957.

Suècia

**Declaració consignada en
l'instrument de ratificació, dipositat
el 2 de febrer de 1976 - Original en
anglès**

Suècia no accepta el títol I del Protocol esmentat.

Ucraïna

**Declaració consignada en
l'instrument de ratificació dipositat
l'11 de març de 1998 - Original en
anglès i ucraïnès**

Per bé que la legislació ucraïnesa sigui conforme amb l'article 1, lletres a i b, i no contingui cap disposició contrària a la lletra c, Ucraïna declara que no accepta el títol I i, de conformitat amb el títol, es reserva el dret de decidir cas per cas de respondre favorablement o no a les demandes d'extradició.
